

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen, gedownload en vermenigvuldigd worden.
Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met SABAM.

DE GEREMDE FEEKS

De geRemde feeks

Komedie in 3 bedrijven
van Hilda Vleugels
voor 4 dames, 3 heren

DECOR

Links vooraan, buiten het feitelijke decor, een tweezit, een tv met videorecorder en een tafeltje waarop: tv-gids en afstandsbedieningen.

Rechts: slaapkamer met tweepersoonsbed en kleerkast.

Achter: deur naar de hal en deur naar badkamer en slaapkamer van Ingrid;

Links: deur naar keuken

Midden: eetkamer.

In de woonkamer: een spiegel en een diepe plantenkuip op wieltjes.

PERSONAGES

LUCAS : TV-kijker en echtgenoot van Johanna.

JOHANNA : TV-kijkster en echtgenote van Lucas.

ROBERT (Hufkens): Echtgenoot van Natalie.

NATALIE : Echtgenote van Robert.

INGRID (Hufkens): 17-jarige dochter van Robert en Natalie

DANNY: Vriend van Ingrid. Simpel van geest. Als hedendaagse druïde: groot ego. Als druïde draagt hij een lang wit kleed met kap.

MAMMA RUMBA : Kleurrijke, opgewekte Zuid-Afrikaanse verkoopster van Afrikaanse kunst. Ook voodoo priesteres.

1° BEDRIJF

(Robert en Natalie liggen in bed, in het duister. De spots zijn op de zetel gericht. Lucas zit in de zetel en leest een tv-gids. Johanna op.)

LUCAS : Er is weer een interactief spel op TV vandaag. Met nieuwe interactieve mogelijkheden. "De geremde feeks".

JOHANNA : De "geTemde feeks" zeker.

LUCAS : Een feeks is niet te temmen.

JOHANNA : Wil je daar iets mee zeggen?

LUCAS : Nee, schatje, nee!

JOHANNA : Volgens jouw evangelie ben ik ook een feeks, hè?

LUCAS : Nee... Je hebt er alleen een beetje aanleg voor.

JOHANNA : Maar ventje! Zeg eens eerlijk. Welke vrouw is echt boeiend? Een moeder Theresa die bidt voor wat ze wil, of een Sharon Stone die doet wat ze wil?

LUCAS : Een vrouw die doet wat ik vraag. Kijk je mee naar dat interactieve TV-spel?

JOHANNA : Natuurlijk. Ik doe toch alles wat jij vraagt.

LUCAS : Maken we er een knusse tv-avond van?

JOHANNA : Volgens jouw normen betekent dat dus: met bier, chips, je vrouw en de afstandsbediening binnen handbereik. Goed. Maar bier en chips ga je zelf halen. *(gaat zitten, kust Lucas speels op de wang)* Breng voor mij en passant een glas fruitsap mee.

LUCAS : *(staat op)* Er zijn van die momenten dat ik wou, dat ik met moeder Theresa getrouwd was.

JOHANNA : Dan was je nu weduwnaar en moest je je bier en chips nog zelf halen. *(Lucas af)* Waarom houden mannen toch altijd op met bekwaam zijn als ze thuis zijn?! *(zet tv aan)*

TV-STEM : ... “de geremde feeks”. Zoals in vorige interactieve programma’s kan de kijker het gedrag van de personages bepalen en in het verloop van het plot ingrijpen. Op cruciale punten wordt u de mogelijkheid geboden om het spel volgens uw keuze te laten verlopen. Geheel nieuw is evenwel, dat u kunt terugspoelen wanneer het verloop van uw keuze u niet bevalt. Druk op de terugspoeltoets van de afstandsbediening van uw videorecorder en wij brengen u terug naar het vorige cruciale punt, waar u dan voor een andere wending kunt opteren. Wij zijn bijzonder fier u deze technologische première te kunnen aanbieden en wensen u veel plezier met “De Geremde Feeks”.

(Muziek: een TV-generiek. Lucas op met bier en chips)

JOHANNA : Heb je 't gehoord? We kunnen met de afstandsbediening van de TV het verloop kiezen en met de afstandsbediening van de video terugspoelen.

LUCAS : *(ploft in zetel)* Oef! Ik heb vandaag de hele dag aan de computer gezeten. Ik ben moe! *(legt de voeten op het tafeltje)*

JOHANNA : Voeten van de tafel en niet zeuren. Het gaat beginnen.

(Lucas en Johanna kijken TV; spots op podium aan; Natalie staat op, gaat voor de spiegel staan, bekijkt haar profiel, trekt haar buik in)

JOHANNA : Ze vindt dat ze te dik is. Vind jij haar te dik?

LUCAS : Och, zolang ze op strand kan liggen en die van GAIA haar niet terug in de zee willen werpen, is ze niet te dik.

(Natalie neemt verleidelijke poses aan, kijkt naar de slapende Robert, doet haar kamerjas aan en gaat naar de keuken)

JOHANNA : Die is blijkbaar al lang getrouwd. Ze is gegarandeerd al aan haar derde flesje tabasco begonnen!

LUCAS : Hé, luilak! Jouw vrouw wil wat! Kunnen we niet terugspoelen?

JOHANNA : Nog niet, flipperkast! Dat kan pas na een cruciaal punt.

LUCAS : Dit IS een cruciaal punt! Enfin, waarom wordt die vent niet wakker?!

JOHANNA : Waarschijnlijk omdat zij gisteravond op “le moment suprême” opmerkte, dat het plafond geschilderd moest worden.

LUCAS : Waarom noemen ze dat stuk dan “de geremde feeks”?

(in de keuken klinkt een knal)

ROBERT : Wat was dat?!

LUCAS : Zelfmoord, stommerik! Je had gisteravond het plafond maar moeten schilderen!

ROBERT : *(stevent naar de living)* Natalie! Wat was dat?!

NATALIE : *(op via keuken met twee glazen, champagne en kaviaar)* Ik wou je verrassen.

ROBERT : Dat is gelukt. En dan?

NATALIE : We zijn vandaag negentien jaar getrouwd.

ROBERT : Moet ik daarom een hartaanval krijgen... en konijnenkeutels eten?

NATALIE : Dat is kaviaar.

ROBERT : Kaviaar?! Wat heeft dat gekost?

NATALIE : Vijfenzeventig euro. 't Is echte Sevroega.

ROBERT : Vijfenz...! Natalie, onze dochter gaat volgend jaar naar de universiteit, we staan voor een nieuwe auto, er moet nieuwe roofing op het dak, de zolder moet geïsoleerd worden.

LUCAS : En het plafond moet nog geschilderd worden.

ROBERT : En jij koopt peperdure kaviaar?

NATALIE : Een attentie voor onze negentiende huwelijksverjaardag.

ROBERT : Als jij graag geld verspilt, was je beter getrouwd met iemand die er graag zijn nikkel voor afdraait.

NATALIE : Ik ben getrouwd met iemand die ik graag zie.

ROBERT : Ik ook. Al had ik verwacht dat ze spaarzamer was. En zou je nu een fatsoenlijk ontbijt willen maken? 'k Moet naar Marcel. 'k Heb zijn hondenketting hersteld en gezegd, dat ik ze om 10 uur zou brengen. Daarna gaan we naar een tuinbeurs. Naar een zitmaaier kijken. Ik ben het beu om achter dat pruts-grasmachientje te lopen.

NATALIE : Oh! Dat wist ik niet!

ROBERT : Dan weet je het nu.

(Robert gaat naar de slaapkamer, kleedt zich aan. Natalie gaat even later ook naar de slaapkamer, teleurgesteld.)

JOHANNA : Die ziet zijn hond liever dan zijn vrouw, dat is duidelijk.

LUCAS : Tja. Laat uw hond binnen en die stopt met jengelen, maar laat uw vrouw binnen... *(merkt Johanna's boze blik, herpakt zich, komisch)* en ze vliegt rond uw nek, hijgt, kwispelt, likt... *(wil minnekozen maar Johanna duwt hem weg)*

NATALIE : Ik had me deze ochtend romantischer voorgesteld.

ROBERT : Dat is altijd het probleem geweest met jou. Jij schrijft jouw scenario's, zonder met mij rekening te houden.

NATALIE : Ik hou altijd rekening met jou! Ik doe niet anders dan met jou rekening houden! *(merkt op, terwijl Robert zijn hemd aantrekt)* Dat hemd moet gewassen worden.

ROBERT : Voilà! Ik wil dit hemd aandoen, maar volgens jouw scenario wordt het vandaag gewassen. Zie je wat ik bedoel? *(trekt hemd uit)*

NATALIE : Vandaag was ik niet.

ROBERT : Waarom niet? En mijn jogging dan? Ik moet die morgen hebben! *(heeft een hemd uit de kleerkast genomen)* Wat doet dat stof op mijn hemd? *(blaast wolk wit poeder in Natalie's gezicht)* Wat is dat?

NATALIE : *(droogjes)* Poeder met anthrax.

ROBERT : Wat?!

NATALIE : Er zit memel in de kast.

ROBERT : *(laat vol afgrijzen het hemd vallen en wipt op het bed)* Aarch! Beestjes in mijn slaapkamer! Parasieten, termieten... ik krijg het schurft, de pest, de cholera!

NATALIE : Dat zijn houteters. Geen vleeseters.

ROBERT : En jij laat die griezels zo maar in de kast zitten; keutels op mijn hemden droppen?! Waarom doe je daar niks aan?!

NATALIE : Ik was zinnens om...

ROBERT : Met wat je zinnens bent, blijft alles zoals het is. Je moet iets DOEN, Natalie! Verzuip ze, vergiftig ze, fusilleer ze, doe wat je wil, maar zorg dat die nest Gremlins uit mijn kast verdwijnt.

(Robert grist een hemd mee naar de living, trekt het hemd aan)

JOHANNA : Ik fusilleerde HEM als ik haar was. Met die gast is niks te beleven.

LUCAS : Jawel! Straks! Als ZIJ het plafond geschilderd heeft!

NATALIE : *(komt in de living)* Je gaf me weer het gevoel dat ik een kluns ben, Robert. Ik probeer het aldoor naar je zin te maken. Al negentien jaar. Maar wat ik ook doe, van jou komt geen greintje erkentelijkheid.

ROBERT : Waarvoor? Voor dat leger Gremlins, dat mijn kleerkast afkluift? Of voor dat duur spuitwater en die krokante kikkerdril? Je bent een goed meisje, Natalie, maar 's morgens heb ik graag een stevig ontbijt. Dat weet je.

(Ingrid op)

NATALIE : Ja, ik weet alles over jou. Maar wat weet jij over mij?

ROBERT : Zoek je ambras? Toch niet op onze negentiende huwelijksverjaardag, zeker!

INGRID : Jezus! Hokken jullie al zo lang samen! Dat zou ik niet kunnen! Negentien jaar lang met dezelfde vent! Na een paar jaar is het beste er toch af, zeker.

ROBERT : Na een paar jaar is een vrouw ook niet meer wat ze was.

NATALIE : Wat bedoel je daarmee?

ROBERT : Je bent niet meer wat je geweest bent, hè meisje.

NATALIE : Ben ik te dik?

INGRID : Maar nee, ma! Je hebt alleen een verzadigde dichtheid bereikt. Meer niet. Was dat niet mooi gezegd? Kan je er niet om lachen?

ROBERT : Och, ze is vandaag met het verkeerde been uit bed gestapt.

NATALIE : Het moet toch moeilijk zijn om over mij iets positiefs te zeggen! Ben ik dan zo slecht dat er geen complimentje af kan? Geen attentie? Zelfs geen gelukwensen?

INGRID : *(omhelst Natalie)* Innige deelneming, ma! Het zal jullie misschien verbazen, maar ik heb voor jullie huwelijksverjaardag iets speciaals in petto. *(omhelst Robert)* Innige deelneming, pa!

ROBERT : Ik zal je straks een bloemeke geven. Nu goed?

NATALIE : Als het niet uit het hart komt, hoef ik geen bloemeke.

ROBERT : Ik zal zo'n rood meebrengen, dat jij zo graag ziet. Je weet wel: dat bloemeke dat ze in bloemstukken gebruiken. Hoe heet dat ook weer? *(denkt)* Hoe heet dat bloemeke nu weer? 'Een f... Een f.... t Is zo'n klein, rood bloemeke. Allee! Een bloemeke met een "f"! Zeg het eens! Een f... f...

INGRID : Een "Floemeke"!

ROBERT : Wil jij zo'n "floemeke" gaan kopen, Ingrid? Jij kent daar meer van dan ik. Hier is 5 Euro. En zou je nu spek met eieren willen bakken, Natalie? Ik heb honger.

(tv-generiekje, spots op podium uit)

TV-STEM : En hier, dames en heren, komt uw eerste gelegenheid om de koers van het verhaal te bepalen. Gaat Natalie spek met eieren bakken of wordt ze boos en kiept ze de kaviaar over zijn kop. Voor een geduldige Natalie, druk 1; voor een opstandige Natalie, druk 2. Indien u binnen de minuut geen keuze heeft gemaakt, gaat het verhaal automatisch verder met keuze 1. Maar vanaf nu is ook terugspoelen mogelijk. Uw tijd gaat nu in.

JOHANNA : Interactieve TV noemen ze dat! Pft! Iedereen kiest toch voor 2, zeker!

LUCAS : Ik niet! Als je haar laat kwaad worden, blijft ze weken lang horizontaal ontoegankelijk. We gaan er toch geen Disneyfilmpje van maken, hè Johanna?

JOHANNA : Ik wil van die Natalie niet de zoveelste vrouw maken, die een drukkende relatie probeert te verdragen in plaats van er uit te springen! Druk op 2.

LUCAS : Als ze nu kaviaar over zijn hoofd kapt, krijgt ze van hem zeker niks gedaan.

JOHANNA : Denk je dat?

LUCAS : Daar ben ik zeker van!

JOHANNA : Heel zeker?

LUCAS : Absoluut!

JOHANNA : *(kiepert zakje chips over Lucas' kop)* Druk op 2.

LUCAS : Ja schatje. *(drukt op 2)*

(spots op podium aan)

NATALIE : Spek met eieren bakken? Hier wordt niet à la carte besteld. Wij serveren dagschotels. En het ontbijt bestaat vandaag uit champagne met kaviaar. Met liefde geserveerd omdat de kokkin vandaag negentien jaar getrouwd is... met een klootzak! (*kiepert kaviaar over Robert*)

ROBERT : (*griezelt*) Aarch! Dat is koud!

NATALIE : En duur! Vijfenzeventig cent per bolletje.

ROBERT : Haal die vissen van mijn kop! (*met enige afschuw probeert Ingrid de kaviaar uit Roberts haar te plukken, slaagt er niet best in, dan af via keuken, inmiddels*) Waarom deed je dat? Wat heb ik misdaan? Is het omdat ik een floemeke vergeten was? Maar je krijgt straks een floemeke!

NATALIE : Een Floemeke, van 5 Euro, dat je Ingrid laat halen. Je weet niet eens dat ik van orchideeën hou! Dat begint met een "o", ossenkop! Ik wil je Floemeke niet! Je kan de pot op met je Floemeke! Wat ik wil, zal je me toch nooit kunnen geven!

ROBERT : Ik ben maar een werkman. Geen miljonair.

NATALIE : Warmte en waardering zijn gratis. Maar jij staat stijf van de onderkoeling! Visstick! Jij kan geen genegenheid uitstralen! Nog met geen dozijn Floemekes! Sedert ik getrouwd ben, leerde ik loyaal zijn, geduldig, begrijpend, volhardend. 'k Heb een massa deugden, die ik niet zou nodig gehad hebben als ik niet met jou getrouwd was. En nog vang ik bot. Geen schouderklopje, geen glimlach. Alleen maar opmerkingen, aanmerkingen, beledigingen... Ik vries dood in je frigo, kapitein Iglo!

INGRID : (*op met stofzuiger*) Ik krijg hoe langer hoe meer het gevoel, dat mijn cadeau van pas gaat komen.

ROBERT : Heb je een nieuwe stofzuiger gekocht? Zijn dat geen zotte kosten? Was de oude versleten?

INGRID : Dit is onze oude stofzuiger.

NATALIE : Voor iets dat goed functioneert heeft pa geen oog. Zijn interesse gaat alleen uit naar dingen waarover hij kan kankeren. Bij voorkeur over zijn vrouw.

(Ingrid heeft de stofzuiger aangezet en stofzuigt Roberts haar)

ROBERT : Hé! Wat doe je?!

INGRID : Je eieren opzuigen. Zit stil!

(tijdens het hiernavolgend gesprek stofzuigt Ingrid Roberts haren en zorgt af en toe voor een komische interludium door Robert onzacht te behandelen)

NATALIE : En daarvoor heb ik zoveel opgegeven! Je weet toch nog, dat ik veel opgegeven heb door met jou te trouwen, hè?

ROBERT : Je doet alsof je een martelares bent. Ik heb ook veel moeten opgeven.

NATALIE : Het enige dat jij opgegeven hebt, zijn je vrijgezellenflat, de boodschappen, de kuis, de was en de kook. Ik had een aanbod gekregen bij de radio, weet je nog? Als nieuwslezer. Ik had een goede uitspraak, een rijke woordenschat, kon het goed uitleggen.

ROBERT : Nog altijd. Nog altijd!

NATALIE : Maar nee. Ik werd liever een toegewijde echtgenote en moeder, een dartele Assepoester die haar sprookjesprins verwent. Al wat ik deed, zou hem plezieren! Hij zou me op de handen dragen, me liefhebben! Mijn botten Gerard! Wat ik goed doe, wordt genegeerd; wat ik fout doe, wordt bekritiseerd. Ik wil gewaardeerd worden, Robert! Bemind, geknuffeld, geliefkoosd.

INGRID : Hè! Dat wil ik ook wel. Zullen we een orgie organiseren, ma?

ROBERT : *(tot Ingrid)* Jij zou beter een cursus ernst organiseren! *(pijnlijke grimas)* En doe die stofzuiger uit mijn oren!

INGRID : Hela! Tegen mij moet je vriendelijk blijven, hè! Ik ben degene die later je rusthuis kiest! *(zet stofzuiger af)*

NATALIE : Ik ga me wassen en aankleden. *(af naar badkamer)*

ROBERT : Zou ma depressief zijn?

INGRID : Welnee. Een depressie is kwaad zijn zonder enthousiasme. En ma was me dunkt nog erg enthousiast. Bovendien, een vrouw die depressief is, gaat eten of winkelen en ons ma is zich gaan wassen.

ROBERT : Is het dan de midlifecrisis? Wanneer begint die eigenlijk?

INGRID : Weet ik veel. Ergens in 't midden, zeker. *(af met stofzuiger naar keuken)*

ROBERT : Weet je, ik zie haar nog altijd graag. Als ze lacht, is ze voor mij nog altijd het mooiste meisje van de hele wereld. Alleen lacht ze niet zo veel meer de laatste tijd.

JOHANNA : Hoe zou dat komen, denk je?

ROBERT : Zou het aan mij liggen?

JOHANNA : Natuurlijk ligt het aan jou!

ROBERT : Naah! 't Zal de leeftijd wel zijn. Om uit te rusten heb ik tegenwoordig ook al meer tijd nodig dan om moe te worden. *(legt voeten op de tafel)*

JOHANNA : Voeten van tafel!

ROBERT : (*zet verschrikt de voeten weer op de grond*) Ze had geen reden om kwaad te worden. Vijfenzeventig euro voor zo'n kluts kaviaar! Dat is pure geldverspilling. Dat mocht ik toch wel zeggen, zeker?

JOHANNA : Ja, maar HOE heb je het gezegd!

LUCAS : Een vrouw moet je zachtjes aanspreken, zonder toonverheffing en zo mak mogelijk. Nietwaar schatje?

ROBERT : Nu vooruit. Ik zal 't maar weer goedmaken. Ik zal haar zeggen...

LUCAS : Pas op, joh! "Ik" heb de meeste ruzies kunnen bijleggen door het langst te zwijgen.

ROBERT : Of, ik zal met haar naar bed gaan.

JOHANNA : Het plafond is nog niet geschilderd.

INGRID : (*op met ontbijt*) Kijk eens! Ik heb op z'n Engels gekookt.

ROBERT : (*blij*) Spek met eieren?

INGRID : Nee. Ik heb een blik open gedaan.

ROBERT : Weense worstjes?! Voor ontbijt?! Was er geen spek?

INGRID : Ja, in de ijskast. Maar dat schoof van de ene hoek naar de andere. Ik denk dat er maaikens in zitten.

ROBERT : Maaikens?! Natalie! Waarom kweek jij maaikens in de ijskast?! (*Natalie op*) Je laat Godzillas mijn kleerkast afkluiven en nu laat je zo'n vieze, vettige wormen mijn spek nog opsabbelen ook! Is dat een fantastische echtgenote en huisvrouw zijn?! En dan verwacht jij, dat ik vriendelijk ben. Dat ik met jou ga dineren! Ik ga met Marcel in de "Postiljon" eten, verdomme. Daar is het tenminste proper!

INGRID : Je blijft toch nog tot mijn cadeau komt, hè pa?

ROBERT : Als je het nog moet gaan halen, zal je snel moeten zijn. Ik moet om 10 uur bij Marcel zijn. En nu ga ik me scheren. Als mijn scheerzeep niet onder de schimmel zit tenminste. *(af naar badkamer)*

NATALIE : *(zucht)* Ik had dat spek verleden week moeten opbakken. Maar ik ben het glad vergeten.

INGRID : *(eet)* Ach, je kan niet aan alles denken.

NATALIE : Nee, maar dat wordt wel van mij verwacht.

INGRID : Wat is dat met die King Kongen in de kast?

NATALIE : Memel. Ik weet niet wat ik er moet mee aanvangen. Ik zal eens bij de "Doe Het Zelf " binnenwippen. Eens vragen wat ik daar kan aan doen.

INGRID : Kan pa dat niet?

NATALIE : Die heeft het al zo druk. Hij moet gaan werken, naar de voetbal gaan, de boogschutters, de biljartclub, de natuurvrienden, het parochiecomité. Tussendoor mag hij toch wel eens ontspannen, zeker.

INGRID : Mijn ventje zal later moeten helpen in het huishouden.

NATALIE : Dat heb je niet in de hand. Je ziet hem graag en wil alles voor hem doen. En voor je het weet mag je ook alles doen. 't Begint als liefdevol verwennen maar verandert snel in vaste, onoverdrachtelijke taken. En dan - omdat je hem nog altijd graag ziet – wil je alles perfect doen; probeer je een ideale vrouw te zijn.

JOHANNA : Dat kan ook zonder voetveeg te zijn. Nietwaar, Lucas? Ben ik geen ideale vrouw?

LUCAS : Absoluut, schatje! Jij helpt mij tenminste bij de afwas.

NATALIE : Voor wie liefheeft, is uiteindelijk niks te veel of te moeilijk.

INGRID : 't Zal bij mij toch niet waar zijn. Ik zal doen waar ik zin in heb. En als dat mijne vent niet zint, kan hij de pot op.

LUCAS : Dat ziet er ook geen gemakkelijke uit!

JOHANNA : Toch curieus, hè! Een man met een sterk karakter, een sterke wil, is "bewonderenswaardig". Maar geef een vrouw een sterk karakter en een sterke wil, en 't is "geen gemakkelijke".

NATALIE : Soms zou ik een boeiender leven willen, met uitdagingen, actie, overwinningen...

JOHANNA : Wat houdt je tegen?!

NATALIE : Pa heeft me nodig. En als ik voor mezelf opkom, hebben we ambras. Ach, ik zal de kerk maar netjes in het midden houden. Er komen nog wel zonnige dagen... hoop ik. *(af naar keuken)*

INGRID : Boy! Mijn cadeau wordt hier letterlijk en figuurlijk een geschenk uit de hemel!

ROBERT : *(op, droogt zich af met badhanddoek)* Zeg nu eens eerlijk, Ingrid. Ben ik een moeilijke vent?

INGRID : Helpt het als ik "ja" zeg?

ROBERT : Nee. Laat maar. *(lanceert de badhanddoek naar de zetel, maar de handdoek komt op de grond terecht)*

INGRID : Je weet dat ik me niet met jullie communicatie bemoei, pa. *(terzijde)* Al heb ik er wel dikwijls last van. *(de bel gaat)* Ik doe wel open! *(af naar hal)*

ROBERT : Natalie! Zet de champagne in de ijskast. Rap, er is volk! Het zijn wel onnozele kosten geweest, maar dat wil niet zeggen, dat een vreemde het mag komen leegdrinken. Natalie? Waar zit je?

NATALIE : Hier! *(op)* Ik was de ijskast aan 't schoonmaken. Och, hier ligt een badhanddoek op de grond.

ROBERT : Ja, ik had verkeerd gemikt.

NATALIE : Waarom raap je die dan niet op?

ROBERT : Omdat ik weet, dat jij die opraapt.

NATALIE : Nu ga je toch wel te ver, Robert! Is het nog niet genoeg, dat je me naar liefde en waardering laat hunkeren? Wil je me nog uitbuiten ook?! Negentien jaar getrouwd of niet, zo kan het niet verder. Ik geef het op.

INGRID : Van harte een gelukkige huwelijksverjaardag, tortelduifjes! Hier is mijn cadeau!

(Danny op met brede glimlach en show-allures; heeft grote tas aan de arm.)

DANNY : Goede morgen, begenadigde stervelingen!

NATALIE : Wat is dat?!

ROBERT : Reclame voor zeepoeder.

INGRID : *(fier)* Een orakel!

ROBERT : Knap cadeau. We moeten het toch niet uitpakken?!

INGRID : Dit is Danny de druïde. Hij kan orakelen.

ROBERT : Dat kan jouw ma ook. Uren aan een stuk. Daar had je niemand voor moeten meebrengen.

INGRID : Met een orakel kan je de goden om raad vragen. Je kan hen vragen stellen en via Danny zullen ze antwoorden. Hij is van Wezemaal.

ROBERT : Komt die Wezemaalse Propere speciaal naar hier om met de goden over mijn toekomst te kwebbelen?

DANNY : Yep! Helemaal van Wezemaal naar hier, om jullie omina te verklaren.

ROBERT : Ik wil geen omnium verzekering. Dat kost te veel.

INGRID : Omina zijn voortekenen, pa. Danny is bovennatuurlijk begaafd.

DANNY : Dat mag je wel zeggen, ja.

NATALIE : Kan hij de toekomst voorspellen?

DANNY : Niet echt, madame. Ik vraag en krijg van de goden hints, die voor jouw leven van pas komen.

NATALIE : Maar ga toch zitten, mijnheer! Een glaasje champagne? Een kommetje kaviaar? Kunnen de goden zeggen wat ik moet doen om gelukkig te zijn?

ROBERT : Kunnen ze ook zeggen wat je aan vreemden mag presenteren, en wat niet?

INGRID : Of hoe twee mensen elkaar kunnen aantrekken en liefhebben?

DANNY : Aan de goden kan je alles vragen, maar zij vervullen geen wensen. Zij wijzen alleen maar de weg.

ROBERT : En hoe contacteer jij de goden? Via Internet?

DANNY : Met dit! *(haalt twee grote knoken uit de boodschappentas)*

ROBERT : Ingrid! Waar heb jij die kannibaal opgescharreld?!

DANNY : Foute conclusie, mijnheer. Dit zijn ossenbeenderen.

NATALIE : Daar kan je lekkere saus van maken.

DANNY : Juist, mevrouwtje. Maar ik gebruik ze om te orakelen. De techniek van de beenderen is eeuwenoud en laat het nooit afweten.

ROBERT : Jij denkt toch niet dat ik aan een ossenknoek ga zitten kluiven, alleen maar om te weten wat de toekomst gaat brengen! De toekomst interesseert me niet.

INGRID : Oh nee? Waarom plant je dan aardappelen?

DANNY : Jij denkt dat je die knoken moet opeten! Maar nee! De beenderen moeten verhit worden, tot er barsten in komen. En uit die barsten wordt het orakel gelezen.

ROBERT : Ingrid, pak die gladiator in en stuur hem terug naar Wezemaal.

NATALIE : Nee! Ik wil weten wat de goden te vertellen hebben! Ik weet met jou geen raad meer. Misschien weten zij het.

DANNY : Ah! Huwelijksproblemen! (*geeft beenderen aan Ingrid*) Dan mogen ze op 220 graden gebakken worden in plaats van op 180. Voor uitgebakken liefde heb ik een barstje meer nodig. Stel de oven maar in als voor bruine fonds.

INGRID : Euh... Bakken?... In de oven?...

DANNY : Ja. Zoals je een rosbief bakt.

NATALIE : (*pakt de beenderen*) Kom, dat zal ik wel doen. Mijn dochter is enkel microgolf compatibel.

ROBERT : Niks van! (*pakt de beenderen*) In mijn huis geen gehokuspokus!

DANNY : Mijnheer! Orakels zijn individuele gesprekken met de goden over de allerindividueelste emoties. Dat is goddelijke kunst! Mijn eruditie betitelen als gehokuspokus is een belediging. Ik ben een druïde!

ROBERT : *(Klopt met knook op Danny's kop – een sonoor houten plankje, gemonteerd onder Danny's kap, verhoogt het effect)* Kop dicht, Panoramix! En naar huis! Je moeder heeft everzwijn gebakken.

(DANNY zwijmelt, wankelt)

NATALIE : Robert! Je hebt hem een hersenschudding geslagen!

ROBERT : Maar nee. Met een lege maag heb ik immers nog geen fysiek. *(legt de knoken op tafel)*

NATALIE : Jij met je vreselijk primitief karakter!

INGRID : Ik word hier kotsmisselijk van!

DANNY : *(duizelig)* Ik ook. *(zigt neer)*

INGRID : Ik ben het beu! Ik wil ouders die niet alleen mij liefde geven, maar ook mekaar! Ik kan niet tussen jullie crisissen blijven slalommen! Een orakel, dat jullie dichter bij mekaar brengt, zou ook mij uitkomen. Vrede, huiselijkheid, liefde in de derde macht. Snappie? Zoals het nu gaat, hou ik het niet langer uit. Ofwel geven jullie het orakel een kans, ofwel... ga ik bij Danny inwonen.

DANNY : *(tot Ingrid)* De kleur van je haar past perfect bij mijn hoofdkussen, babe!

NATALIE : *(slaat met ossenknook op Danny's kop – het sonoor houten plankje doet hierbij weer dienst)* Kop dicht. Dit is een familiekwestie.

(Danny is groggy)

ROBERT : Voilà! Zeg nu nog dat je moeder een gemakkelijke is!

NATALIE : Je bent er wel in geslaagd mijn spontaneïteit legio restricties op te leggen, Robert. Maar mijn oerinstincten heb je gelukkig niet klein gekregen.

ROBERT : Probeer je me weer te overdonderen met je woordenschat? Spreek Nederlands. Ik ben maar een gewone werkman.

INGRID : Ofwel bindt ma in, ofwel evolueer jij. Zullen we aan de goden vragen wat best is, pa?

ROBERT : Ik heb niks tegen de goden, maar ik betrouw die met zijn beddenlaken niet. Hoe kan hij van die knoken nu een spreekbuis maken?

DANNY : *(duizelig)* Ik zal het nog eens uitleggen... *(krabbelt recht)*

NATALIE : Was jij echt zinnens bij hem te gaan wonen? *(Ingrid haalt de schouders op)*

DANNY : *(voert een onderwijzende monoloog, terwijl Robert, Natalie en Ingrid hun gesprek voortzetten)* Voor alle levensvragen kunnen wij de goden raadplegen.

INGRID : Ik vind hem tof, maar moet nog verliefd worden.

DANNY : En hoe doen we dat?

ROBERT : Met een zotte kop, tiens.

DANNY : Nee, met een orakel!

INGRID : Maar eerst wil ik jullie gelukkig zien.

DANNY : Hoe gaat dat nu in zijn werk?

NATALIE : Ik ben dus te voortvarend geweest met die ossenknoek?

DANNY : Alvorens tot effectieve daden te kunnen overgaan, moeten de ossenknoen gebakken zijn.

ROBERT : Van mij had je zijn schedel forser mogen bewerken.

DANNY : Dan komen er barsten in.

NATALIE : Ik zal mijn verontschuldiging aanbieden.

DANNY : So far, so good.

INGRID : Ach, Danny kan wel tegen een stootje.

DANNY : Nu, zoals reeds gezegd: ik ben een begenadigd medium,... *(verheft zich boven zijn "toehoorders": gaat op de stofzuiger staan)*

INGRID : En hij kan echt orakelen!

DANNY : ...één van de uiterst zeldzame geworden druïden, die met de goden kan communiceren.

ROBERT : Die knoen staan me niet aan.

DANNY : In wezen is het procédé eigenlijk simpel. Via de barsten in de knoen brengen de goden mij namelijk in een inspirerende trance.

NATALIE : Van mij mag de show beginnen.

DANNY : Ik kom in een spiritueel vacuüm terecht.

INGRID : Doe je mee pa?

DANNY : Stoffelijke vragen en goddelijke antwoorden worden in slowmotion uitgewisseld.

ROBERT : *(tegen zijn zin)* Ok.

INGRID : Yes!

DANNY : Ik hoor de stemmen. Enerzijds: de sonore stervelingen. Anderzijds: de hemelse klanken. Ze ruisen, door mijn buis, van EustachiUs.

NATALIE : EustachiUs! *(af met de knoken via keuken)*

DANNY : Mijn blik fixeert zich op de knoken. Mijn brein stuwt de vragen van de stervelingen door de barsten. En het wonder geschiedt. De goden ontvangen de boodschap.

(Robert af)

INGRID : Kom Piet! Mimi gaat knoken bakken! *(trekt met de stofzuiger de profeterende Danny af)*

DANNY : En hoor! Het antwoord van de goden resoneert door het heelal! Reflecteert in de barsten! En mijn stem vertaalt! Simultaan. Van het mythologisch naar het filantropisch. De problemen worden opgelost!

(tv-generiek kondigt het einde van een episode aan. Spots op het podium uit.)

TV-STEM : En hier, dames en heren, mag u weer zelf de loop van het verhaal bepalen. Wenst u een orakel waarbij de man van koers moet veranderen, druk op 1. Wenst u een orakel waarbij de vrouw het roer moet omgooien, druk op 2. U heeft 5 minuten bedenktijd, daarna schakelt het programma

automatisch naar keuze 1. Koos u verkeerd? Geen nood. Terugspoelen is mogelijk. De keuzetijd gaat nu in.

JOHANNA : Druk maar op twee.

LUCAS : Op twee?! Wil jij dat de vrouw zich aanpast?!

JOHANNA : Nee! Ze moet het roer omgooien!

LUCAS : Waarom? Als de vent naar haar pijpen danst, is toch alles in orde?
Dan zal het plafond rap geschilderd zijn! *(legt de voeten op het tafeltje)*

JOHANNA : Voeten van de tafel. Die man is bijzaak. Zij moet uitbreken. Ze moet van het stomme idee af, dat een goede huisvrouw altijd moet toegeven.

LUCAS : Altijd toegeven? Ze heeft, me dunkt, al flink van haar oren gemaakt!

JOHANNA : Maar ze kroop telkens weer in haar schulp. Tegen haar geaardheid in. Terwijl die man doodleuk zichzelf blijft.

LUCAS : Dus, als de man zich aanpast, is alles opgelost! Oké, we drukken op één!

JOHANNA : Schatje, als een man zich moet aanpassen, houdt hij dat hoogstens veertien dagen vol. Ik wil een absoluut happy end. We drukken op twee.

(Johanna probeert de afstandsbediening te bemachtigen. Lucas slaagt er in het toestel te behouden.)

LUCAS : Maar lieverd! Stel je de overwinning van die vrouw eens voor, wanneer haar man doet wat zij zegt! Kan jij je dat voorstellen?

JOHANNA : Als je mij de afstandsbediening geeft wel.

LUCAS : Vanaf de trouwdag probeert een vrouw haar man te onderwerpen. Dat is niet kwetsend bedoeld. Het zit in de genen. En bij de meeste lukt het vrij vlot. Neem mij bijvoorbeeld. Ik had maar drie kletterende glazen, twee

kookstakingen en één zaadloze zondag nodig. En zijn wij niet op weg naar een absoluut happy end?

JOHANNA : Een mak ventje is mooi meegenomen natuurlijk. *(streelt Lucas)*

LUCAS : Dus we kiezen voor één?

JOHANNA : Nee, we kijken naar twee. *(grijpt de afstandsbediening)* Die vrouw moet voor zichzelf opkomen. Wanneer bespreken, onderhandelen noch schelden helpt, is het hoog tijd, dat ze doet wat ze wil, dat ze is wie ze wil en dat ze alleen met zichzelf rekening houdt. *(drukt op twee)*

LUCAS : Dat wordt een feeks!

JOHANNA : O ja? Een man die zich laat gelden noemt men nochtans: een man met karakter.

(Danny, Ingrid, Natalie en Robert in bange, geladen stilte op. Danny draagt een plateau met dampende, zwart verbrande ossenknoen, zet het plateau op de tafel. Allen zetten zich aan tafel, de blikken op de knoken gefixeerd.)

ROBERT : Dat ziet er volgens mij niet goed uit.

NATALIE : Zijn ze niet wat te hard gebakken? Ik maak mijn bruine fonds altijd op 100 graden.

DANNY : Nee, nee. 220 graden was goed. Bij een huwelijksconsult mogen ze gecraqueleerd zijn. En in jullie geval ook een beetje zwart, nietwaar?

ROBERT : Wil je daarmee zeggen, dat mijn toekomst er zwart uit ziet?

DANNY : Dat zullen we aan de goden vragen. Zijn jullie er klaar voor?

ROBERT : Moet mijn dochter daar bij zijn?

INGRID : Hè! Het is mijn cadeau! Dan mag ik er toch wel bij zijn als het uitgepakt wordt, zeker?

ROBERT : Het is uitgepakt. Het is een druïde met ossenbenen. Maar nu wordt het gebruikt. Als jij een bh krijgt, sta ik er toch ook niet bij als je hem aandoet?

INGRID : Ma?

NATALIE : Je kan misschien iets te drinken brengen? *(tot Danny)* Wil je iets drinken?

ROBERT : *(snel)* De champagne is lauw!

NATALIE : Koffie? Thee?

DANNY : Maakt niet uit. Ik lust beide.

NATALIE : *(tot Ingrid)* Voor mij koffie.

ROBERT : Voor mij thee.

(INGRID tegen haar zin af)

DANNY : Kan ik beginnen? OK. Dan zoek ik nu contact met de goden. *(sluit de ogen en begint in diverse toonaarden te zoemen.)*

ROBERT : Wat is dat?

NATALIE : Zijn modem.

DANNY : Aarde aan Zeus. Aarde aan Zeus. Connecting. *(Danny's gezoem deint uit in galactische muziek bv. de trailer van Star Wars. De muziek brengt hem in extase; hij richt zich op, heft de armen ten hemel. Als de muziek stopt, zakt hij op zijn stoel, staart naar de beenderen en glimlacht)* Hi Zeus! Hoe is 't er mee?

ZEUS : *(Een goddelijke stem, door Danny geplaybackt)* Geen geleuter! Wat heb je nodig?

DANNY : 't Is voor een voorspelling.

ZEUS : Val je me daar voor lastig?! Mens, je leeft in de 21ste eeuw! Je hebt weerstations, computers, satellieten...

DANNY : 't Is niet voor het weer. 't Is voor mijnheer en madame. Ze komen niet overeen.

ZEUS : Natuurlijk komen ze niet overeen! Denk je dat het met mijn vrouw botert? Dat ik donder en bliksem voor mijn plezier? 't Is hier potverdekke alle dagen hora (herrie) in de hut.

ROBERT : Goden die door zijn mond praten? Hoe kan dat nu?

NATALIE : Lernaut en Hauspie?

DANNY : Zou je deze mensen raad kunnen geven, Zeus?

ZEUS : Mijnheer wel. Maar voor madame moet ik mijn vrouw roepen. Momentje. Hera! Een knokenlezer op de chatline! Voor een koppel dat niet accordeert!

HERA : *(Sensuele vrouwenstem, door Danny geplaybackt)* Is het Danny?

DANNY : Ja! Ik ben het!

HERA : Hi darling! Heb je me nodig?

NATALIE : Ik heb je nodig! Ik ben ongelukkig, in mijn huwelijk.

DANNY : Zij heeft je nodig. Ze wil weten hoe ze met haar man gelukkig kan zijn.

HERA : Jezus! Proberen de vrouwen nog steeds hun relatie in stand te houden in plaats van er uit te stappen? O wel, als ze met haar man niet 'gelukkig' kan leven, probeert ze best 'rustig' met hem te leven.

NATALIE : Dat is rapper gezegd dan gedaan.

ROBERT : Dat zou vanzelf gaan, als jij niet zo zaagde.

NATALIE : Pardon. Ik ben misschien verbaal wel wat repetitief, maar zagen doe ik niet.

ROBERT : Daar gaan we weer. Iets met geleerde woorden uitleggen "IS" zagen, Natalie!

HERA : Hallo! Ben je nog on line, schat?

DANNY : Ja, maar mevrouws woorden laten zich niet zo gemakkelijk vertalen.

HERA : Vanwege de kwantiteit of de kwaliteit?

DANNY : Euh... allebei.

ZEUS : Een intellectuele vrouw!?! Zeg tegen die kerel dat hij zijn schup afkuist, joh!

ROBERT : Hela! Zal 't gaan daarboven? Ze is al moeilijk genoeg! Als je goddelijke raad wil geven, vertel je beter hoe ik van mijn vrouw alles gedaan krijg, zonder gezeur en mét plezier.

DANNY : Hij wil een gemakkelijk en prettig huwelijksleven.

ZEUS : Bullshit! Dat bestaat niet! Voor het gemak moet je trouwen, maar voor het plezier moet je vreemd gaan. Snull!

HERA : Is het paar nog seksueel actief, Danny?

DANNY : Mevrouw blaakt van zinnelijkheid, maar bij mijnheer ziet het er slapjes uit.

ROBERT : Jij godverdomse buikspreker! Zit me te beduvelen dat het klettert en dan kleineert hij me nog ook! *(dreigt met een knook)* Als jij met je beddenlaken niet sito presto naar buiten wappert, sla ik jou en heel je mythologisch museum naar de eeuwige jachtvelden. *(slaat met knook op de tafel)*

DANNY : *(gebruikt de andere knook als microfoon)* Mayday! Mayday!

ROBERT : Vooruit! Verschwinden! Wat jouw goden vertellen is toch maar lulkoek!

NATALIE : Niet waar! Ze hebben wijze dingen gezegd! Ik wil meer horen.

DANNY : Zie je wel! En Zeus wil jou ook helpen. *(tot knook)* Zeus come in. Come in.

ROBERT : Ik zei ophoepelen! *(grist Danny's knook en knakt ze op zijn dij middendoor. Gefluit/gekraak van een uitvallende verbinding)* Verbinding verbroken. En nu naar huis! *(grijpt Danny vast en duwt hem af.)*

NATALIE : Hera had gelijk! Jij stelt hier de wetten zonder mij de minste inspraak te gunnen. Dat hoef ik niet te nemen! Gelijke rechten! Voortaan wil ik geconsulteerd worden vooraleer er acties ondernomen worden. Hier wordt dus niemand meer aan de deur gezet zonder mijn goedkeuring. *(roept)* Danny kom terug! *(raast dan door)* Jij gaat niet met Marcel weg, niet voor ik daar mijn goedkeuring over uitgesproken heb. Jij koopt ook geen zitmaaier zonder mijn toestemming. En wat mijn talenten betreft, die laat ik niet verder verschrompelen. Je zei daarstraks: "Je moet aanpakken, Natalie!" Wel, ik zàl aanpakken! Jouw huissloof breekt uit!

(Danny's hand steekt een knook binnen. Er tingelt een magisch muziekje. De knook wordt toverachtig belicht.)

HERA : Zet hem op, meid ! Laat je niet meer op de kop zitten!

NATALIE : Je mag gerust zijn!

INGRID : *(monter op met koffie en thee)* En dan is er koffie! En thee!

(Licht op het podium uit, spots op JOHANNA en LUCAS. We horen een reclame jingle.)

JOHANNA : Ik haat die reclameonderbrekingen.

LUCAS : Ach, dat is een goed moment voor een pitstop.

(Lucas en Johanna af. De tv maakt reclame voor verkrijgbare dranken en/of hapjes.)

----- Einde 1° bedrijf -----

2° BEDRIJF

(Lucas en Johanna op. Lucas legt de voeten op het salontafeltje.)

JOHANNA : Voeten van de tafel. Dat is een salontafel, geen voetbank! *(Lucas gehoorzaamt)*

TV-STEM : Dames en Heren, wij vervolgen ons interactief tv-spel. Natalie, staat voor een ommezwaai in haar leven. U mag bepalen hoe ze dat aanpakt. Doet ze dat 1. Stoer, onverbiddelijk, doortastend? Of doet ze dat 2. Vrouwelijk geraffineerd, pikant? U kan nu kiezen. Maakt u binnen de twee minuten geen keuze, gaat het programma automatisch verder met optie 1. Maar u weet, u kan ten allen tijde terugspoelen. *(generiekje)*

LUCAS : Pikant! Pikant! Hij schildert met de rapte het plafond en dan... *(wil de afstandsbediening pakken, maar Johanna is hem voor)*

JOHANNA : Ah nee! Je maakt er geen seksfilm van! Ik wil een sterke vrouw in actie zien.

LUCAS : Morgen spelen ze "Jeanne d'Arc".

JOHANNA : Met seks houdt dat vrouwtje haar man hooguit een uurtje zoet. Daarna valt alles weer in dezelfde plooi. Ze moet laten zien, dat vrouwen karakter hebben!

LUCAS : Iedereen weet dat vrouwen karakter hebben! Elke dag een ander zelfs. *(merkt Johanna's boze blik)* Ik zie je graag!

JOHANNA : Als je naar het pikante vervolg mag kijken, zeker. Jij weet precies hoe je alles van me gedaan krijgt. Vooruit dan maar. Maar als die Natalie het onderspit delft, spoelen we terug.

LUCAS : Ze wint immers. Tegen de verleidingsstrategieën van een vrouw is geen enkele man opgewassen.

(Spots op Johanna en Lucas uit, spots op het toneel aan. Natalie playbackt "I want to break free" van Freddy Mercury, terwijl ze monter stofzuigt.)

INGRID : *(op)* Wat eten we vandaag?

NATALIE : *(stopt met stofzuigen)* Je mag kiezen...

INGRID : Puree met worst!

NATALIE : ... tussen een big Mac, afhaalchinese of lasagne.

INGRID : Zelfgemaakte lasagne?

NATALIE : Van McCain.

INGRID : Wanneer kook jij nog eens?

NATALIE : Als ik tijd en zin heb.

INGRID : Met andere woorden: als je op pensioen bent. Mag ik Danny bellen en vragen of hij wil komen koken?

NATALIE : Jazeker. Ik ben binnen een uurtje toch weg. M'n tweede sessie cellulitis wegzuigen. Bovendien, ik hou de touwtjes niet strak meer. Jij mag ook evolueren tot een vrouw die weet wat ze wil en doet wat ze wil.

INGRID : Ik weet wat ik wil: puree met worst. *(belt Danny)*

NATALIE : Maak het kort, hè. *(met stofzuiger af naar de keuken)*

INGRID : Ja, ja. Er kunnen klanten bellen. Ik weet het. *(telefoneert)* Danny? Met Ingrid. Heb je al gegeten? Wat zou je denken van een dineetje bij mij thuis? Puree met worst.... Dat lust jij? Tof!... Nee, je mag direct komen. Maar, spring in 't passeren wel even bij een slager binnen en breng... Nee! Geen ossenknoen! Vier worsten! En maak dat je hier bent, want ik heb honger! *(haakt in)*

NATALIE : *(op)* Dat was een krachtige uitnodiging.

INGRID : Van wie zou ik dat geleerd hebben, denk je?

NATALIE : Van pa?

INGRID : 'k Weet niet, maar achteraf bekeken, vind ik de tijd toen hij op zijn poot speelde en jij kookte, toch plezanter.

NATALIE : Die goeie ouwe tijd. Toen we zo ongelukkig waren.

INGRID : De manier waarop hij er zich bij neerlegt is "spooky". Dit is toch geen normale gezinssituatie meer.

NATALIE : Een moeder die aan een zelfstandige carrière werkt, is heel normaal. En dat jouw vader het laatste woord niet meer krijgt, is een positieve evolutie. *(de telefoon rinkelt)* Ah! Een klant!

INGRID : En wie doet het huishouden?

NATALIE : Die taken staan vrij ter beschikking voor wie er zin in heeft. Ik heb vandaag al gestofzuigd. *(telefoneert)* Met Sandra's Helpdesk. Wat kan ik voor je doen?

INGRID : Puree maken! *(boos af naar haar kamer)*

NATALIE : Ach, je hartstocht dringt niet door tot je vriendinnetje. Je was misschien vergeten haar panty's uit te trekken. Grapje. -- Natuurlijk neem ik je vraag ernstig, schat. Sandra's Helpdesk behandelt iedere vraag met aandacht en de gewenste dosis erotiek. Sandra staat altijd voor je klaar -- Je wil iets met je vriendinnetje ondernemen? Geen probleem. Heb je haar bij de hand? -- Een dineetje voor twee! Oe! Culinaire sex! Wat staat er op tafel? -- Ze is er nog niet! Hoe wil je dan dat ik jullie in stemming breng? -- Je wil enkel raad? Wel, hier is tante Kaat!

ROBERT : *(op via voordeur)* Er is wel weer geen eten, zeker?

NATALIE : *(merkt Robert niet en telefoneert verder)* Puree met worst. –

ROBERT : Dat meen je niet.

NATALIE : *(in telefoon)* O jawel.

ROBERT : *(sarcastisch)* Ze heeft gekookt. Alleluia. *(af via keuken)*

NATALIE : Darling, elk gerecht leent zich tot sensuele preludes. Als er maar kaarslicht is en romantische muziek. Romantiek is de sleutel waarmee je elke maagd open krijgt. En met worst en puree, daar valt iets mee te versieren. Suggestieve handelingen, bodypainting *(kreunt sensueel)*

ROBERT : *(op)* Als je klaar bent met dat orgasme, zou je dan willen zeggen hoeveel patatten ik moet schillen?

NATALIE : *(merkt Robert niet)* Je weet niet hoe je er aan moet beginnen?

ROBERT : O jawel. Mes er op en dan maar draaien. *(suggereert hierbij dat hij met de aardappel draait i.p.v. met het mes)* Ik weet alleen niet hoeveel.

NATALIE : Ga toch gewoon af op je gevoel!

ROBERT : Tien kilo?

NATALIE : Ja, maar begin met de ogen.

ROBERT : Moet ik er die eerst uit halen?

NATALIE : Ga diep. Heel diep.

ROBERT : Zonder schillen?

NATALIE : De rest komt vanzelf los. Als je het maar langzaam aan het pruttelen brengt. Neem er de tijd voor. Minstens 40 minuten.

ROBERT : Tot uw orders, chef. *(af)*

NATALIE : Ik kan niet voorspellen hoe je liefje zal reageren. Je kan misschien tussendoor de temperatuur eens meten. – Nee, niet met een thermometer! Leg je hand op haar knie. Als ze glimlacht, kan je doorgaan. Duwt ze je weg, ben je nog niet aan de nieuw patatten! Als je inspiratie nodig hebt, mag je altijd bellen. Ik zou het zelfs prettig vinden op het moment suprême geraffineerde ideetjes in je oor te kunnen fluisteren. Ciao darling. Maak er een zwoele avond van! (*haakt in*)

INGRID : (*op*) Als je een snugger, gevoelig, sexy, assertief en romantisch gastje aan de lijn hebt, vraag dan zijn adres eens.

NATALIE : Die soort zie je alleen maar in films, schatje. Het reële bestand aan mannen heeft meer mankementen dan kaliber.

INGRID : OK. Correctie. Ik wil het adres van de eerstvolgende mafkees die het masturberen beu is en een eigen huis heeft.

NATALIE : Waarom?

INGRID : Ik wil huishoudster worden.

NATALIE : Ben je op je kop gevallen?! Waarom?

INGRID : Zodat ik iedere keer dat ik hem buiten jas zijn huis kan houden.

(*de deurbel gaat.*)

INGRID : Dat zullen de borsten zijn. (*af naar voordeur*)

(*Robert op met handdoek rond zijn hand*)

NATALIE : Ah, je bent al thuis! Wat scheelt er?

ROBERT : In mijn hand gesneden. Maar doe geen moeite. Ik bel zelf wel een ambulance. Als ik madame's telefoon even mag gebruiken tenminste.

NATALIE : Nee, dat mag je niet.

ROBERT : Wil je dat ik doodbloed?

NATALIE : Doe niet zo dramatisch. Was dat uit met koud water, leg er wat steriel gaas op en doe er verband rond. Als het binnen een half uurtje niet gestelpt is, heb je nog bloed genoeg om naar een dokter te gaan.

INGRID : *(op)* Iemand aan de voordeur vraagt of wij “Suid-Afrikaanse” kunst willen kopen.

ROBERT : Wij kopen niet aan de deur.

NATALIE : Hola! Of ik al dan niet aan de deur koop, bepaal ik. En vermits kunst me interesseert, mag die mijnheer binnenkomen.

INGRID : Euh... 't Is geen mijnheer. 't Is... een parkiet. *(af naar voordeur)*

ROBERT : We hebben nooit aan de deur gekocht.

NATALIE : Nu wel.

ROBERT : Toch niet met mijn geld?

NATALIE : Nee. Met het mijne. Schraap dat denegerend lachje maar van je smoel. 'k Heb vanmorgen mijn eerste cheque gehad. Een cijfer om “u” tegen te zeggen. En dat is nog maar een begin!

(Ingrid en de vrolijke, kleurrijke Mama Rumba met twee draagtassen op)

MAMA RUMBA : Hallo meneer, mevrou. Ek noem “mama Rumba” en ek is seer blij dat julle mij ontbied. Julle sal van mijn besoek niks jammer wees nie. Ik hê pragtig Suid Afrikaanse kuns bij. Voor een profijtprisië. Wat sou meneer interesseer? Houtkuns van gekerf houtsneewerk, skilderkuns, sydrukuns, weefkuns, marionettekuns, beeldhoukuns?

ROBERT : Africhtkuns.

MAMA RUMBA : Ek nie begriip nie.

ROBERT : Met andere woorden: ik heb niks te zeggen nie. Mijn missie doet de aankopie.

MAMA RUMBA : Oh! Mevrouw is de basie!

ROBERT : Justie.

INGRID : Wat heb je aan je hand, pa?

ROBERT : Gesneden, bij het aardappelen schillen.

MAMA RUMBA : Oh! Dat ga nie goe met die vinger nie!

NATALIE : Och, wat koud water, een verband, en het geneest wel.

ROBERT : Nee. Ik ga naar de dokter.

MAMA RUMBA : Maar nee! Jij moet nie naar de snijdokter nie. Mama Rumba kan dat regmaak.

ROBERT : Mijn vinger is niet krom, die bloedt. En ik ga naar de dokter.

NATALIE : Robert, laat die madame naar je vinger kijken!

ROBERT : Ik denk er niet aan (*merkt Mama Rumba's dwingende blik*) nie!

NATALIE : Robert!

INGRID : Ik heb eens gelezen, dat Afrikaanse artsenij, hoewel niet altijd verklaarbaar, wel effectief is, pa. 't Zijn naar 't schijnt experts met geneeskrachtige kruiden. Je kan misschien toch je vinger eens laten zien?

(ROBERT laat ostentatief een middelvinger zien en wil dan vertrekken.)

NATALIE : Wat niet baat niet schaadt. (*zet Robert op een stoel en houdt hem in bedwang*)

MAMA RUMBA : *(heeft een voodoo-pop, een kleine trom en een doosje lange spelden uit haar boodschappentas genomen)* Meneer gelukkig wees. Mama Rumba is pastores gewees van Mami Wata. Meneer sal nou-nou nie meer bloed nie.

ROBERT : Haar veldhospitaal staat me niet aan.

NATALIE : 't Is vreemd, maar wel interessant. Is dat een kruidenkompres, mevrouw?

MAMA RUMBA : Nee, nee. Jullie ken die medicijn nie goed nie. Ze werk niettemin beter dan wat julle snijdokters voorskrijf. Dat is myn Vodoun poppie.

NATALIE : Vodoun?

MAMA RUMBA : Vodoun is het oorspronklik woord. Jullie sê waarskynlyk... Voodoo.

INGRID : Wow, ga jij voodoo doen? Keinijg! 'k Heb zo eens een film gezien. Wrede film! Een wetenschapper, op onderzoek naar giften in Haïti, wordt tijdens een van de rituelen bestrooid met een poeder van gemalen kogelvis. Een vis die zich opblaast als hij kwaad wordt. Naar 't schijnt zijn bepaalde delen van die vis dodelijk. Maar met milligrammen van dat spul treedt alleen maar schijndood op. Je had dat moeten zien! Die vent verschrompelde en veranderde in... een zombie...

MAMA RUMBA : *(streng)* Hoe noem die rolprent?

INGRID : Euh... "The serpent and the rainbow" geloof ik.

ROBERT : Ik wil geen zombie worden! Ik ben al genoeg zombie nu mijn vrouw doet wat ze wil. 'k Ben uitgerangeerd en dat valt verdomme tegen. 'k Hou me zo koest mogelijk, maar dat wil niet zeggen, dat ik er als een spook wil bijlopen. *(tot Mama Rumba)* Verander me asjeblief niet in een zombie!

MAMA RUMBA : Kom nou zwakhoof! Jy niks zombie word nie! De rolprent die de juffrou gesien hê, is een skaamte! Oneerlikke Hollywood sensatie! Voodoo heef respek voor al wat leef.

INGRID : Voodoo is toch swarte kunst?

MAMA RUMBA : Niks swart kuns nie! Voodoo is soveel towerkuns as jully kersies in Skerpenheufel of de ora pro nobissies van jully pastor. Voodoo is kombinasie van godsdiens en geneeskuns. Voodoo is suiver en gaaf. Ik sal toon. Kom hier met die vinger. Nie bang zijn nie. Mama Rumba zal hem saggies genees.

ROBERT : Het bloedt niet meer.

NATALIE : Laat zien.

ROBERT : Nee.

NATALIE : Laat zien, zeg ik!

(Natalie neemt de handdoek van Roberts vinger weg. Er spuit een stevige bloedstraal omhoog.)

INGRID : Oh Jezus!

NATALIE : *(drukt handdoek weer op de vinger)* Het bloedt niet meer, he? Liegebeest!

ROBERT : Ik betrouw die madame niet! Ik wil naar een dokter!

MAMA RUMBA : Nie panikeer nie, maar voor die snijdokter is niks tyd nie. *(geeft trom aan Ingrid)* Kan jy drum speel?

INGRID : Euh... ja. Wat wil je? R & B? (=Rhythm & Blues) Hip hop?

NATALIE : Zou je niks aan die vinger doen in plaats muziek te gaan maken?

MAMA RUMBA : Ek kan niks konneksie maak met de gees nie as ek nie in trance kom nie. *(tot Ingrid)* Bloed mag niet lank meer duur nie. Ek moet snel klaarkom. Doe maar iets haastig. Doe maar ruk en pluk. *(legt voodoo-pop op de tafel)*

INGRID : Ruk en pluk?

MAMA RUMBA : Presley.

INGRID : Ah! Rock en roll!

ROBERT : Akte van berouw. Mijn Heer en mijn God...

(Tijdens de hiernavolgende "show" blijft Robert aldoor prevelen. Desgewenst begeleid door een Afrikaanse band op de achtergrond drumt Ingrid een fiks ritme op de trom. Mama Rumba begint met Afrikaanse geestdrift de ziel uit haar lijf te dansen. In haar dans betreft ze de goden, de voodoo-pop en Robert. Af en toe roept ze: "Kung!". Natalie, die geïnteresseerd en geamuseerd toekijkt laat zich zachtjes meeslepen door de muziek. Als mama Rumba een ijzingwekkende kreet slaakt, stopt Ingrid met drummen. In trance neemt Mama Rumba een naald en prikt er mee in de hand van de voodoo-pop.)

ROBERT : Au! *(Heeft pijn aan de niet geblesseerde hand)*

MAMA RUMBA : Oh! Verskoon mij. 't Es een rukkie gelede dat ik dat nog gemaak hê. *(prikt in de andere hand van het popje, glimlacht, neuriet en draait zachtjes met de naald.)* Nou es bloed gestop.

ROBERT : Het bloedt niet meer! En ik ben niet verschrompeld! Ingrid! Ik ben niet verschrompeld!

INGRID : Ik weet niet. Die rimpels op je voorhoofd. Had je die al?

(Robert loopt naar de spiegel en bestudeert zijn uiterlijk.)

NATALIE : Hè dat is tof! Mag ik dat ook eens proberen?

MAMA RUMBA : Jij nie in trance zijn nie.

NATALIE : Jawel. Ik heb meegedanst.

MAMA RUMBA : Oké maar maak er nie stoofpotje van nie. Saggies en versigtig.
Nie te vinnig draai nie.

(Natalie kijkt weinig goeds voorspellend naar Robert en prikt in de pop.)

ROBERT : *(grijpt naar zijn genitaliën)* Au!

NATALIE : Akkerdjië! Dat werkt!

MAMA RUMBA : He! Mevrouw hê frifole lus. Wel oppas. Voodoo is nie speelgoed
nie.

NATALIE : Kan je daar ook ... slappe toestanden mee opkrikken?

MAMA RUMBA : Seer seker. Voodoo is onwaarskijnlik sterk.

NATALIE : Hoeveel kost zo'n poppetje?

ROBERT : Je gaat zo'n pop toch niet kopen!

NATALIE : Zwijgen en rimpels tellen!

MAMA RUMBA : Voodoo is nie voor amateur nie, mevrou. Kan gevaarlyk wees.
Er bestaan ook weer kwaai gees.

INGRID : Zoals in die film. *(Mama Rumba kijkt streng)* Een andere. 't Ging over
een toerist die bij Voodoo gasten terecht kwam. 't Was een pedant ventje
en daarom werden die Voodoo's nogal nijdig. Ze begonnen die gast te
treiteren. Dat ging op de duur wel ver! Op zeker moment had die vent een
kwabbelbuik en als hij er op duwde, sprongen er padden uit zijn mond.
Keivies!

MAMA RUMBA : Waarom word Voodoo steeds sleg afgeskilder? Er gebeur uitsonderlik somtyds onjuis sakies mee. Veral deur amateur. Daarom ek jou de pop nie verkoop nie, mevrou. Jy sou beter lieflikke kuns koop. *(diept kunstwerkjes uit haar tas)* Wat jy bivoorbeeld dink van diè dramatiese landskappe. Sie hoe pragtig de bloue lig deur die bome fultreer. Of van diè ekspressionistiese blomme van een kontemporêre skilderes. Seer kleurryk!

NATALIE : 'k Zou dat popje willen kopen. Als souvenir.

MAMA RUMBA : Nie om mee te eksperimenteer nie?

NATALIE : Nee.

MAMA RUMBA : Oke. Tweehonderdvijftig euro.

INGRID : Tweehonderdvijftig euro voor zo'n voddenpop? En ik kreeg geen Playstation 2 omdat het te duur was!

MAMA RUMBA : Dit es een uniek stukkie, juffrou. Handwerk. Nie fabriksrolband nie. Tweehonderdvijftig euro en jy kry de drum er by.

NATALIE : Verkocht. *(betaalt)*

ROBERT : *(staat met opgeheven hemd voor de spiegel, panisch)* Ik heb een hangbuik!

INGRID : Niet op drukken! Vooral niet op drukken!

ROBERT : Dat heeft die Miet Parkiet geflikt!

NATALIE : Komaan Pattapoef! Je bent al lang zo'n hangbuikvarken. Omdat je al meer dan tien jaar noch je buikspieren noch hun randapparatuur gebruikt. Dat is gewoon het resultaat van jaren onthouding.

ROBERT : Er wriemelt iets in mijn buik.

NATALIE : Darmkolieken zeker. Van schrik.

INGRID : *(heeft de trom genomen)* Mama Rumba? Doe je er wat aan?

MAMA RUMBA : Oh wel! Mama Rumba es gunsteling, hê goeie sakies gedaan.
En een man met stewig buikspier is eintlyk mooier dan kwabbie.

(Ingrid speelt op de drum. Mama Rumba danst vrolijk, steekt blijgezind haar euro's op zak, ploft een naald in de buik van de pop, waarbij ze "Kung" roept. Op dat moment trekt Robert zijn buik in. Mama Rumba danst af. Licht op het podium uit, spots op Lucas en Johanna aan.)

TV-STEM : En zo, dames en heren, begint Natalie met de door u verkozen kentering in haar leven. Haar evolutie heeft een duidelijke koers gezet. Maar Robert heeft niet veel meer in de pap te brokken. Of dat zo blijft, laten we weer aan u over. U kan nu kiezen voor: Eén: Robert wordt een onderdanig pantoffeldiertje. Of twee: Robert herpakt zich en vindt zijn geestdrift weer. Er zijn twee minuten bedenktijd. Maakt u geen keuze, kiest het programma automatisch voor één. Kom je tijdens de uitzending tot de constatare dat je verkeerd koos, kan je bij deze primeur terugspoelen. *(generiekje)*

JOHANNA : Als die man zich niet herpakt, wordt het een saaie bedoening. Ik kies voor twee.

LUCAS : Ik kies voor een. Twee is niet realistisch. Die gast ligt onder de sloef en komt daar nooit meer onderuit.

JOHANNA : Als hij het goed aanpakt wel.

LUCAS : Oh ja? Hoe?

JOHANNA : Met een knuffel, een complimentje, lieve woordjes, begeerte...

LUCAS : Denk je, dat hij daarmee iets van haar gedaan krijgt?

JOHANNA : Vrouwen zijn daar erg gevoelig voor.

LUCAS : Schatje. Je bent het beste dat me ooit overkomen is. Zonder jou zou ik de helft van de geneugten van het leven missen...

JOHANNA : Niet te pathetisch, hè. De grote helft van jouw geneugten hangt binnen jouw handbereik.

LUCAS : De sterke vrouw. Wie zal haar vinden?

JOHANNA : Degene die haar gevonden heeft, noemt haar een feeks.

LUCAS : Juist.

JOHANNA : Volgens jou ben ik een sterke vrouw...

LUCAS : Ja maar jij bent nog lief, charmant, aantrekkelijk, speels. Om maar te zwijgen van je diplomatie, je intelligentie. Bovendien ben je nog op en top vrouw. Zo pittig, bekoorlijk, onweerstaanbaar. Ik ben ontzettend gelukkig met je, schat. Ik voel me zo goed bij jou! Zullen we nu gezellig naar het vervolg kijken?

JOHANNA : *(nestelt zich in Lucas' arm)* Hé ja! Gezellig!

LUCAS : Zullen we eerst onze glaasjes nog eens vullen? En dan straks... Ons plafond is toch geschilderd, hè?

JOHANNA : Vorig jaar. Met alkyd.

LUCAS : Oef! Haal jij de drankjes, snoesje? Please?

JOHANNA : Dat vraag je zo lief! Nu moet ik weer al mijn wilskracht aanspreken om je te weerstaan.

LUCAS : Dat hoeft niet hoor. Laat de natuur gewoon zijn gang gaan.

JOHANNA : OK. Jij wint... deze keer. *(af)*

LUCAS : Sapperloot! Het werkt! Zij haalt drankjes, ik kan blijven zitten, ik heb de afstandsbediening en ik kies... wat ik wil. Eén. (*drukt op de afstandsbediening*)

(Spots op toneel aan. Robert zit aan tafel bij een emmer. Op het ritme: "I want to break free" van Freddy Mercury/Queen draait hij futloos tien kilo ongeschilde, gekookte aardappelen door de pureermolen. Af en toe kiept hij er een liter melk bij en roert het goedje in de emmer om.)

NATALIE : (*op uit slaapkamer met telefoon, kleedt zich aan, klopt stof uit haar rok met lederen riempje*) Ciao baby! (*haakt in*) Als die memelbeesten zo doorgaan, stort binnenkort onze kleerkast in. Ze moet dringend behandeld worden. Spring morgen eens in de doe-het-zelf binnen, Rob... Wat ben jij aan 't doen?

ROBERT : Puree maken.

NATALIE : Van ongeschilde aardappelen?

ROBERT : Jij hebt gezegd, dat ik ze niet moest schillen.

NATALIE : Niet schillen? Ik heb zevenentwintig jaar lang de aardappelen geschild en nu zou ik gezegd hebben dat je ze niet moet schillen?

ROBERT : (*gedeisd*) Tja. Jij bent per slot van rekening niet meer dezelfde, hè?

NATALIE : Ik nog altijd goed wat ik zeg. Liegen om je eigen klunzigheid te verbergen is laf, Robert! Heel laf! En je bent een kluns. Wie pureert nu ongeschilde aardappelen? En dan nog zoveel! Komt het leger op bezoek?

ROBERT : (*kleintjes*) Jij hebt gezegd, dat ik tien kilo moest klaarmaken.

NATALIE : Dat is niet waar!

ROBERT : (*bang*) Jawel.

(Natalie trekt langzaam en dreigend het riempje uit haar rok.)

JOHANNA : *(op met drankjes)* Heb je op twee gedrukt, schatje?

LUCAS : Nee. Op één. 't Is interessant. Ze gaan ambras maken.

JOHANNA : Vind jij dat interessant?

LUCAS : Op een ander wel.

(Natalie klakt met het riempje als een zweep)

JOHANNA : Voyeur!

NATALIE : Leugenaar! *(Robert verschanst zich)*

JOHANNA : Andermans gekibbel begluren en er zin in hebben. Hoe kleinburgerlijk!

LUCAS : Iets dat eigen is aan de mens is niet kleinburgerlijk.

ROBERT : Niet kwaad worden, alsjeblieft! Ik doe toch alles wat je zegt!

JOHANNA : Je hebt van mijn afwezigheid geprofiteerd om jouw zin te door te drukken.

NATALIE : *(klakt met riempje)* Ik hou niet van klaplopers die op een louche manier hun slag willen thuis halen.

JOHANNA : Ik ook niet!

LUCAS : Je gaat van een mug toch geen olifant maken, hè?

NATALIE : Ik kan niet tegen oneerlijkheid. *(klakt met riempje naar Robert)*

JOHANNA : Ik ook niet!

ROBERT : Ik zei de waarheid, de hele waarheid, zo helpe mij God. (*slaat een kruisteken*)

LUCAS : Waarom doen vrouwen toch altijd zo moeilijk?

NATALIE : Wat zeg je daar?

ROBERT : Ik? Niks!

JOHANNA : (*boos*) Ik doe niet moeilijk. Jij was unfair!

NATALIE : Hoe zit het? Moet ik er de waarheid uit kloppen?

JOHANNA : Ik heb een gloeiende hekel aan achterbakse praktijken.

NATALIE : Ik eis gerechtigheid!

JOHANNA : Ik laat me niet beduvelen!

ROBERT en LUCAS: Je hoeft niet te schreeuwen.

NATALIE en JOHANNA : (*luid*) Ik schreeuw niet!

LUCAS : Dan is het goed. (*volgt weer geboeid het TV-gebeuren*)

NATALIE : En kom nu vanonder de tafel vandaan, flapdrol! Of je krijgt deze trog varkenspatatten op je donder. (*achtervolgt Robert met de emmer 'puree'*)

ROBERT : Niet doen, Natalie! Asjeblieft!

LUCAS : 'k Zou het ook niet doen, madame! Daar komt ambras van.

JOHANNA : Ambras is toch interessant? 'k Weet, trammelant in eigen kot is minder amusant dan voyeuristisch leedvermaak bij TV. Maar het is wél echter. Fictie/nonfictie, is – als we onze oogkleppen afzetten - per slot van rekening één pot nat! (*kiept drankje over Lucas*) Ik wil vervolg twee zien. Spoel terug! (*grist de afstandsbediening*)

LUCAS (*proestend*) en ROBERT (*met laatste greintje moed*) : Feeks!

(Johanna drukt op terugspoelen. Johanna en Lucas gaan ver uit mekaar zitten. Spots op Lucas en Johanna uit. Onder het geflikker van een stroboscoop doen Robert en Natalie hun vorige bewegingen snel achterstevoren. De nieuwe openingscène is identiek dezelfde: Robert schilt de aardappelen, pureert ze, enz. De voodoo-pop ligt op de kast.)

NATALIE : (*telefonerend op uit uit slaapkamer, kleedt zich aan, klopt stof uit haar rok, met lederen riempje*) Good luck, baby! (*haakt in*) Als die memelbeesten zo doorgaan, stort binnenkort onze kleerkast in. Ze moet dringend behandeld worden. Spring morgen eens in de doe-het-zelf binnen, Robert.

ROBERT : Ik moet morgen naar Marcel. Hij heeft al meer dan een maand zijn hond niet kunnen uitlaten. Die ketting ligt hier nog altijd. Kan jij niet naar de winkel?

NATALIE : Ik werk, darling! De telefoon staat roodgloeiend de laatste tijd. Alleen tussen 6 en 8 uur 's avonds is het wat rustiger. Maar dan is de doe-het-zelf wel dicht.

ROBERT : Je kan toch wel eens even weg tussendoor?

NATALIE : In mijn annonces staat: "24 op 24 uur beschikbaar" en daar wil ik me zo veel mogelijk aan houden.

ROBERT : Wie werkt er nu 24 uur per dag!

NATALIE : (*zet het antwoordapparaat op*) Voor zelfstandigen spelen gepresteerde uren geen rol. 't Zijn de inkomsten die tellen! En mijn inkomsten van de vorige maand waren... meer dan voortreffelijk. (*zet cheque op de kast*) Die incasseer ik later. Ik ga nu even naar de bibliotheek. Je hoeft niet op mij te wachten. Ik heb gisteren een vibrator gekocht.

ROBERT : Die puree wordt niet wit.

NATALIE : *(werpt een blik op de puree)* Je hebt de aardappelen niet geschild.

ROBERT : Ah nee!

NATALIE : En nu wil jij witte puree.

ROBERT : 'k Heb er al drie pakken witte melk bij gedaan, maar 't helpt niet.

NATALIE : Tja, als je dat wit wil krijgen, zal je er een pak Dash moeten bij doen, vrees ik. *(af terwijl ze mompelt)* Wat een kluns!

ROBERT : Dash? *(laat blijken dat hij niet weet wat Dash is, gaat op zoek naar Dash, vindt daardoor Natalie's cheque, op dat moment...)*

DANNY : *(heeft een GSM bij en een plastic tas waarin: pakje worsten, twee kaarsen en een CD)* Hi! Mevrouw zei dat ik mocht binnenkomen.

ROBERT : Hi! Van mij mag je terug buitengaan.

DANNY : Ingrid heeft me uitgenodigd. Ik heb worsten bij.

ROBERT : Eerst knoken, nu worsten. Ben jij een beenhouwer?

INGRID : *(op)* Eindelijk! Ik verga van de honger. Heb je de worsten? Wil jij ze bakken, pa?

ROBERT : Waarom ik?

INGRID : 'k Heb Danny niet meer gezien sedert dat orakel. Ik zou hem daarover eens willen spreken. Onder vier ogen.

DANNY : Bij kaarslicht! *(diept de kaarsen uit de plastic zak)*

ROBERT : Door jouw schuld heb ik geen vrouw meer. Ga je me nu nog zonder stroom zetten ook?

INGRID : Over dat orakel voel ik me ook schuldig. Het was mijn idee. Daarom zou ik er graag eens met Danny over praten. Maar wel onder vier ogen, want jij bent een te betrokken partij en dus niet objectief genoeg. Als jij nu zo lief zou willen zijn om het eten klaar te maken, dan kunnen wij onze hoofden bij mekaar steken.

DANNY : Dicht bij mekaar.

ROBERT : Geen denken aan! Als jullie wat gaan bekokstoven, zit ik binnen de kortste tijd weer met de gebakken peren.

INGRID : We gaan een oplossing zoeken, pa. Ik zie ook, hoe onredelijk ma is; hoe gefrustreerd jij er bij loopt. Danny en ik gaan trachten uit te vissen hoe we de zeden wat kunnen verzachten, ok?

DANNY : Met muziek! Ik heb een CD meegebracht. Romantische muziek. Voor ons diner voor twee.

ROBERT : Niks diner. Gewoon: worst met puree.

INGRID : Toe pa. Zorg nu voor het eten. Als we een oplossing gevonden hebben, brengen we jou er van op de hoogte. We ondernemen niks zonder jouw toestemming. Akkoord?

ROBERT : Och, doe maar. Een opdoffer meer of minder, wat maakt het nog uit. Zonder liefde is het leven toch maar een saaie boel. *(neemt worsten, emmer puree en pureermolen)* Weet jij toevallig waar de Dash staat?

INGRID : In het kastje naast de wasmachine geloof ik.

(Robert af. Ingrid dekt de tafel, Danny zorgt voor romantische details: bv. bloemen op tafel, borden en stoelen dicht bij mekaar, enz.)

INGRID : Arme pa! Nu moet hij de was nog doen ook. Hoe kunnen we hem helpen, Danny?

DANNY : 'k Weet niet. Ik ga naar de wasserette.

INGRID : Sedert jouw orakel heeft ma al haar vroegere waardes overboord gekiept. Wat niet in haar kraam past, kan de pot op.

DANNY : Cool!

INGRID : Ja, sinds ma haar verantwoordelijkheden niet meer opneemt is het hier koel. Koud.

DANNY : Nee toch! Heeft ze geen mazout besteld? Laat ze je zo maar in de kou zitten? Wie laat zo'n schatje als jij nu kou lijden? Je zou een bronchitis kunnen krijgen. Een longontsteking! Artrose! *(steekt twee kaarsen aan)* Et voila! "Alle baten helpen". Heb je nog kou? Je mag je ook aan mij komen warmen als je wil.

INGRID : Maar nee. De chauffage brandt immers nog.

DANNY : Ah ja? Da's dan brute pech.

INGRID : Het leefklimaat is hier koud. Pa en ma maakten voordien wel ruzie, maar na wat "beeld zonder klank" legden ze het gewoonlijk bij. Meestal gaf ma toe. Maar nu ze ongeremd achter haar doelen aan gaat, is haar gezinnetje niet belangrijk meer. Het warme nestje is opgedoekt. Snap je?

DANNY : En heeft zij daar last van?

INGRID : Zij niet! Maar pa wel... en ik ook. Zou je ons willen helpen, Danny?

DANNY : Voor jou wil ik alles doen, dat weet je.

INGRID : 'k Zou graag hebben, dat pa en ma weer een gewoon stel zijn, die af en toe ambras hebben. Als ze ruzie maken zijn er tenminste nog gevoelens aanwezig. Maar bij onverschilligheid niks meer.

DANNY : Zal ik weer een orakel orakelen?

INGRID : 'k Weet niet. Het vorige was me iets té ingrijpend. 'k Zou het softer willen aanpakken.

NATALIE : *(op met boek)* Is er telefoon geweest?

INGRID : Nee.

NATALIE : Hi Danny! Dat orakel was geweldig! Bij gelegenheid wil ik nog wel eens raad van de goden. Maar nu moet je me excuseren. 'k Heb een interessant boek gevonden. 'k Ga het in m'n slaapkamer lezen en 'k neem de telefoon mee, dan zit ik gerust en kunnen jullie rustig verder keuvelen.

INGRID : Wat is het belangrijkste: dat jij gerust zit of dat wij kunnen verder keuvelen?

NATALIE : Dat ik me terugtrek, komt voor ons allemaal goed uit. Of niet?

DANNY : Heel goed!

INGRID : Wat ga je lezen?

NATALIE : Dat zijn jouw zaken niet.

INGRID : Nee, *(grist het boek uit Natalie's handen)* maar ik zou het wel prettig vinden als mijn ma hartelijk, open en spontaan... *(leest de titel)* Voodoo voor dummies?!

NATALIE : Uit interesse. Puur uit interesse. *(grist het boek terug)*

INGRID : Je bent toch niet zinnens om pa de duivel aan te doen?

NATALIE : Waarom zou ik? Jouw pa interesseert me niet meer. *(neemt voodoopop en telefoon)*

INGRID : En ik?

NATALIE : Jij bent nog steeds mijn allerliefste dochter. Wat niet wil zeggen dat ik je ga bemoederen. Jij hebt ook recht op een eigen leven. Dus wens ik jullie beiden een gezellige avond. *(af naar slaapkamer, leest)*

INGRID : Feeks!

DANNY : Ze deed toch niks verkeerd?

INGRID : Ze manipuleerde de situatie in haar voordeel. Haar voordeel! Dat alleen telt.

DANNY : In mijn voordeel ook.

INGRID : Wat bedoel je?

DANNY : Oeps! Ik was te rap. Ik moest eigenlijk eerst met de ogen beginnen.

INGRID : Welke ogen?

DANNY : Die Donaublauwe kijkers.

INGRID : Wou je ma hypnotiseren? Haar in trance brengen en verplichten om lief te zijn. Dat is het! Kan jij hypnotiseren, Danny?

DANNY : Ik heb er eens een schriftelijke cursus over gevolgd. Maar verder dan mijn hond laten kwispelen ben ik niet geraakt.

ROBERT : *(op met puree)* De puree is klaar. Nu ga ik aan de worsten beginnen.

INGRID : Heb je die dan niet tegelijk klaar gemaakt?

ROBERT : Ik heb maar twee handen. *(af)*

INGRID : OK. Dan zijn het twee gangen vandaag. Puree als voorgerecht. Worsten als hoofdschotel.

DANNY : Dat is fantastisch! Geweldig!

INGRID : *(wil gaan zitten; Danny schuift galant haar stoel bij)* Hé! Ik ben Ingrid Hufkens, ja? Geen Mathilde d'Udekem d'Acoz.

DANNY : Op dit etentje heb ik lang gewacht.

INGRID : Sorry dat het zo lang duurde. Moest ma nog in haar gewone doen zijn, zou het er vlotter en gastvrijer aan toegegaan zijn. *(kwakt puree op de borden)*

DANNY : Zo met z'n tweetjes aan tafel. Gezellig, hè? Zal ik nog een muziekje opzetten? 'k Heb een fantastische CD bij. Van Eddy Wally.

INGRID : Wil je dat ik krampen krijg?

DANNY : Sorry, ik was vergeten dat je grote honger had. Smakelijk! *(eet)*

INGRID : Ik heb over ma nagedacht. Volgens mij leeft ze in een soort euforie. Zoals een schrijver, die jarenlang, eenzaam op een zolderkamertje, romans schrijft en plots ontdekt wordt. Opeens is hij een bekende Vlaming, de roem stijgt hem naar het hoofd en dan wentelt hij zich in zelfbehagende verafgoding: de solitaire roes van geld, roem en macht.

DANNY : Heb jij dat allemaal alleen gevonden?

INGRID : Ja. En doe je mond dicht, anders valt de puree er uit. 'k Heb er dan ook nog over nagedacht hoe je zo'n mensen weer met beide benen op de grond kan zetten. Volgens mij is er maar een middel: een bloedstollende schriksituatie.

ROBERT : *(op)* Hé Labbekak! Van waar komen die borsten? 't Zijn precies zwangere walvissen. Ze spuiten en barsten open. De keuken ligt vol baarmoederkoek.

INGRID : Damn! Als ons ma dat ziet, zit er weer een vlieg aan de lamp. Schiet er nog wat over? Ons hoofdgerecht is toch niet om zeep?

(Robert en Ingrid af naar keuken. Danny profiteert van de gelegenheid om met zijn GSM iemand te bellen. De telefoon rinkelt)

NATALIE : *(neemt de telefoon op)* Met Sandra's Helpdesk. Wat kan ik voor je doen?

DANNY : *(telefoneert)* Madame!... Ik zit in de puree! *(Terwijl hij dit zegt – eventueel met de rug naar het publiek - komen er zeepbellen uit zijn mond. Tip: in speelgoedwinkels zijn setjes verkrijgbaar, waarmee men kunststoffen “zeepbellen” kan blazen die niet meteen stuk gaan en een prachtig effect leveren.)*

NATALIE : Wat doe jij in de puree, darling?

DANNY : Ik mocht terugbellen als ik inspiratie nodig had.

NATALIE : Je mag me altijd terugbellen, schat. Dat weet je. Wat voor inspiratie wil je? Voor een solootje, een duootje of een triootje? Of ben je nog ondeugender?

DANNY : Ik heb je daarstraks nog gebeld. Mijn vriendin had me uitgenodigd voor een etentje. Worst met puree. Weet je nog?

NATALIE : Ach ja! Dat culinair-sensueel dineetje. Natuurlijk weet ik dat nog, darling! Hoe ver sta je? Heb je al een vingertje in de pap?

DANNY : 'k Wou, zoals je zei, beginnen met de ogen. Maar ze wilde niet in mijn ogen kijken. Muziek opzetten ging niet, want van muziek krijgt ze krampen. En de temperatuur moet ik niet meten, want 't is hier altijd koud.

NATALIE : En jouw vuur, darling? Brandt dat?

DANNY : Vuur? Ah ja! De kaarsen branden nog. Pfew! *(Blaast (zeepbellen?) van tevredenheid en daarmee de kaarsen uit.)* Nu niet meer.

NATALIE : Zit je vriendinnetje naast je?

DANNY : Nee. Ze is moederkoek aan 't opruimen.

NATALIE : Wablieft?!

DANNY : Het spoot en barstte. Ik was al bang dat het het Ebola-virus was. Bij God, wat ben ik zenuwachtig!

NATALIE : Bel jij vanuit een moederhuis of een ziekenhuis?

DANNY : Van bij haar thuis.

NATALIE : Is ze bevallen?

DANNY : Niet zwansen, hè madame! Ik moet er nog aan beginnen.

NATALIE : Ik heb de indruk, dat het ogenblik niet erg geschikt is voor een passionele ontsparing, chéri. Zijn jullie alleen?

DANNY : Haar ma is in de slaapkamer en haar pa is in de keuken.

NATALIE : Gaan ze nog weg?

DANNY : Dat denk ik niet.

NATALIE : Voor zover ik begrepen heb, heerst daar een zekere chaos. Dan zou ik niks ondernemen als ik jou was, darling. Ontboezemen en ontvlammen doe je best in een zorgeloze, intieme sfeer.

DANNY : Ja maar, de puree is klaar!

NATALIE : Eet je bordje braafjes leeg, maar ga dan naar huis. In stresstoestanden wordt alleen maar geblunderd en geklungeld. Dat heb ik zelf ettelijke keren meegemaakt. (*prikt met naald in de voodoo-pop – vanuit de keuken weerklinkt een gil van Robert*) Stel je avances uit, darling, en probeer een nieuwe uitnodiging te versieren. Als je een tweede keer mag aanmonsteren, mag je er zeker van zijn, dat ze met jou iets wil avonturen.

DANNY : Echt?

NATALIE : Echt.

DANNY : Bedankt, madame. Je bent een engel!

NATALIE : Dat weet ik, schatje. Veel geluk! Als je me nodig hebt, je kent mijn nummer. Ciao! (*haakt in; leest*)

INGRID : (*op met pan*) 't Menu is veranderd. 't Zijn krokante hamburgers.

DANNY : Mmm! Lekker!

INGRID : Dat weet ik nog zo zeker niet. (*smakt hoorbaar een steenhard ding op Danny's bord*) Allemaal ma's schuld! Als zij voor haar huishouden zorgde, in plaats van de geëmancipeerde bitch uit te hangen, zaten we morgen niet bij de tandarts.

DANNY : Gaan we morgen samen naar de tandarts? Tof!

INGRID : We moeten er iets op vinden, Danny. We moeten een schriksituatie creëren. Haar angst aanjagen. Iemand die doodsbang is, legt alle maskers af. Kijk maar naar ex-gegijzelden, mensen die een treinramp of kanker overleven. Ze hebben panische angsten doorstaan, maar van zodra ze alles hebben kunnen relativeren, worden ze serene en doorprikken ze die sjieke zeepbellen van macht, roem en geld.

DANNY : Fantastisch! Maar hoe ga je dat aanpakken?

INGRID : Ma mag dan erg ingenomen zijn met zichzelf, maar ik denk, dat ze nog wel voldoende moederinstinct heeft om in paniek te geraken als mij iets ernstigs overkomt. Stel, jij verkracht me en ik ben in verwachting. Zou dat geen shockeffect teweegbrengen?

DANNY : (*Danny verslikt zich in de puree en produceert zeepbellen*) B.b.bij mij wel!

INGRID : 'k Durf er om wedden, dat ma dan weer de toegewijde moeder wordt; dat pa en ma weer met mekaar gaan praten, over de stommiteit van hun wulpse dochter. Doen we het?

DANNY : Wat?!

INGRID : Het complot uitwerken. Ik heb een compagnon nodig. Dat snap je toch wel, zeker!

DANNY : (*slikt*) Je ma is in de slaapkamer.

INGRID : Ze hoort ons niet.

DANNY : Hier? (*Ingrid knikt. Danny staat op, opent aarzelend enkele knoopjes van zijn hemd*) 'k Zou er toch liever eens voor terugkomen. Als je pa en ma niet thuis zijn.

INGRID : Komaan. We kunnen dat nu toch doen? Ik verwacht van jou slechts een minieme inbreng.

DANNY : Als het miniem blijft, zal ik het niet kunnen inbrengen.

INGRID : Ik vertel pa en ma dat ik in verwachting ben en dat jij de vader bent. Al wat jij moet doen, is bij een volgend bezoek toegeven, dat jij het geflikt hebt. Kan je morgenavond terugkomen?

DANNY : Om het te flikken?

INGRID : Nee, kieken! Om het spel mee te spelen.

DANNY : Dan doen we alsof we een stel zijn?

INGRID : Juist.

DANNY : Mag... moet ik je dan kussen als ik binnenkom?

INGRID : Je hebt gelijk. Het moet geloofwaardig overkomen. OK, je pakt me vast en kust me, maar niet te hevig. M'n ouders zullen er bij staan en een schoonzoon-in-spe is ietwat terughoudend. We zouden vooraf nog details moeten bespreken. Maar ik heb geen idee wat ouders in zo'n geval allemaal willen weten. 't Zal improviseren worden. Maar na de clash bel ik je en geef je de details door, ok?

DANNY : Ik kijk er naar uit!

INGRID : Zou ik niet doen als ik jou was. Ma kennende zal zo'n confrontatie niet de poes zijn.

DANNY : O jawel! Ze zal het tof vinden.

INGRID : Wat ben jij zinnens?

DANNY : Morgen terug te komen. Morgen monster ik voor de tweede keer aan. Bedankt voor dit etentje, al was de puree niet echt naar mijn smaak.

(uit de keuken verschijnen eerst zeepbellen, daarna Robert op)

ROBERT : 'k Weet niet wat jullie er van vonden, maar volgens mij smaakte de puree naar badschuim. Kan ik afruimen?

INGRID : Ik moet nog beginnen!

DANNY : Niet doen, schatje. Je pa heeft gelijk. 't Smaakt naar Palmolive. Tot morgen dan maar?

INGRID : Tot morgen!

(Danny werpt een kushandje, af)

ROBERT : Komt hij morgen weeral eten? Maar dan kook jij! Ik heb mijn nestel al genoeg afgedraaid (= Ik heb me al genoeg uitgesloofd). *(ruimt af)*

INGRID : Misschien kookt ma morgen wel.

ROBERT : Verstandige mensen dromen alleen 's nachts.

INGRID : Verstandig zijn, is vervelend. 'k Ben liever onbezonnen. Dat is plezanter.

ROBERT : Zoals ma, zeker. Als zij zoals iedere verstandige vrouw voor haar huishouden wilde zorgen, hadden we vandaag tomatensoep met balletjes gegeten, kroketjes met erwtjes en worteltjes, een dikke, sappige tournedos met vleessaas en voor dessert chocolademousse. Maar nee! Ze wil 'callgirl' zijn! Alsof ik de kost niet kan verdienen. Als we ons met de habbekrats die ze bijverdient nog een huishoudster konden permitteren. Maar wie wil zich tegenwoordig nog uitsloven voor (*leest de cheque, roept verbaasd*) 3120 euro!? Ze zijn een komma vergeten.

INGRID : (*neemt de cheque*) Nee pa. Het is wel degelijk drieduizend honderdtwintig euro. Het staat er ook in letters op.

ROBERT : Zoveel? Voor zo'n beetje wulps gewauwel? Wij worden rijk! Waar is ma?

INGRID : In jullie slaapkamer.

ROBERT : (*stormt naar de slaapkamer*) Natalie, m'n goudmijntje! Je bent het plafond toch niet aan 't schilderen? Dat zal ik wel doen! En morgen haal ik Roxasect, tegen de houtwormen. Veel telefoons gehad vandaag? Je ziet er moe uit. Wil je een kopje koffie? Een chocolaatje met marsepein? Of heb je zin in champagne met kaviaar? Dan rij ik wel even naar een nachtwinkel. Kom, leg je neer en rust wat. (*duwt verbaasde Natalie neer in het bed*) Zo'n 24 uur op 24 uur service brengt wel op, maar kruipt niet in je kleren. Doe je oogjes maar dicht (*legt voodoo-pop in haar armen*) en slaap maar eens lekker door. (*zingt*) Slaap kindje, slaap, daar buiten loopt een aap, een aap met veel eurootjes, die pak je bij zijn klo...(*de telefoon rinkelt, Natalie wil oppakken, maar Robert is haar voor; met zwoele vrouwenstem*)) Hallo! Met Sandra's Helpdesk. Wat kan ik voor je doen?

(Licht op het podium uit; spots op Johanna en Lucas. Reclame jingle.)

LUCAS : Et voilà! We kunnen weer gaan plassen. *(staat op)*

JOHANNA : Ik eerst!

(Johanna en Lucas af. Inmiddels publiciteit voor verkrijgbare dranken en/of hapjes.)

-----Einde 2° bedrijf-----

3° BEDRIJF

(Johanna en Lucas op)

LUCAS : Ben jij nog kwaad?

JOHANNA : Je noemde me een feeks.

LUCAS : Jij kiepte water over m'n kop.

JOHANNA : Omdat je je alleenzalmakende goesting deed en met mij geen rekening hield.

LUCAS : Dat is geen reden om me te verzuipen.

JOHANNA : Ik laat niet op mijn kop zitten.

LUCAS : Ik ook niet.

TV-STEM : En nu, dames en heren, kunt u dus weer het verloop van het verhaal bepalen. Het kan twee kanten uit. Eén: Natalie duldt geen inmenging van Robert. Twee: Robert neemt de touwtjes in handen. U mag nu kiezen. Heeft u binnen de twee minuten niet gekozen, vervolgt het programma met keuze één. Veel plezier! *(generiekje)*

LUCAS : Wat wil je nu? Een of twee?

JOHANNA : Kies jij maar.

LUCAS : Nee, jij mag kiezen.

JOHANNA : Wat baat het dat ik wat zeg? Jij doet toch je zin.

LUCAS : Ik zei dat jij mag kiezen.

JOHANNA : Ik zeg niks meer.

LUCAS : OK. Dan kies ik voor een. Ze duldt geen inmenging. Dat wil jij ook.

JOHANNA : Ik heb niets gezegd!

LUCAS : Een goede vent snapt alles. Ook wat zijn vrouw niet zegt. (*drukt op één*)

(Johanna mokt. Spots op Lucas en Johanna uit; spots op toneel aan. Muziek: "I want to break free". In de slaapkamer staan kartonnen dozen. Robert gooit monter de inhoud van de klerkast in een doos. In de woonkamer oefent Natalie, met boek, een voodooans en hokuspokust over de voodoopop. Dan gaat de telefoon. Robert en Natalie spurten naar de telefoon. Natalie is eerst.)

NATALIE : (*telefoneert*) Met Sandra's Helpdesk. Wat kan ik voor je doen?

ROBERT : (*regisseert*) Niet te snel praten. Neem je tijd.

NATALIE : Natuurlijk kan ik je tips geven over omgaan met meisjes. Wat is het feitelijke probleem?

ROBERT : Zwoeler. Gebruik een fluwelen stem. (*geeft het voorbeeld*) "Wat is het feitelijke probleem?"

NATALIE : Je zou dus willen weten hoe je met dat meisje een gesprek aanknoopt?

ROBERT : Niet zo kortaf! Maak volzinnen! Win tijd!

NATALIE : Het is niet makkelijk om vaste onderwerpen aan te geven. Kan je er niet achter komen wat haar interesses zijn?

ROBERT : Trager, schatje! Trager!

NATALIE : Nu, er zijn wel standaard openingszinnen. Maar ik kan er zo direct niet opkomen. (*denkt na*)

ROBERT : Openingszin, openingszin... "Mijn bed piept. Mag ik bij u blijven slapen."

NATALIE : Je kan haar over zichzelf laten praten. Mensen praten graag over zichzelf.

ROBERT : Gebruik moeilijkere woorden! Dan vraagt hij uitleg en duurt het langer!

NATALIE : Sorry darling, maar er heeft zich een vervelende, polychronische interferentie in onze conversatie gemanifesteerd. Met als repercussie, dat mijn buis van Eustachius geen discrepantie kan maken tussen jouw eufonisch geluid en de additionele en tevens irritante contrarie. Zou je zo aimabel willen zijn om me straks terug te bellen? Dank je. (*haakt in, woedend*) Dat moet gedaan zijn! Ik heb vandaag al twee keer gezegd, dat je je kwebbel moet houden als ik telefoneer. Als jij je nog één keer met mijn telefoongesprekken bemoeit, steek ik de hoorn in je strot en doe ik een endoscopie van je dikke darm. Begrepen?

ROBERT : Ik wou alleen maar helpen.

NATALIE : Het enige dat jij moet doen, is doen wat ik zeg. Is de kast al geïmpregneerd?

ROBERT : De kast is bijna leeg en ik moet nog Roxasect gaan kopen.

NATALIE : Wat sta je hier dan te dribbelen?

ROBERT : Maar als er nu eens een vrouw belt, die advies wil van een man?

NATALIE : Dan zeg ik haar, met koele stem en in m'n eenvoudigste Vlaams dat ze een trut is. Een moderne vrouw heeft geen vent nodig. Die trekt haar plan.

(Ingrid op)

ROBERT : Als je mij dan toch niet nodig hebt, ga jij dan maar naar de winkel.

NATALIE : Jij gaat dat spul kopen! Ingerukt!

ROBERT : Zum Befehl, Frau "Goldmein". *(af)*

INGRID : Wat gaat het er hier weer idyllisch aan toe.

NATALIE : Idylles zijn meestal van korte duur. Alleen eigenliefde is een levenslange idylle.

INGRID : 'k Weet niet waarom, maar de laatste tijd apprecieer ik je wijze raad niet meer.

NATALIE : Je krijg hem sowieso. En wat je er mee doet, is jouw zaak.

INGRID : Je trekt je van mij dus niks meer aan?

NATALIE : Dat heb ik niet gezegd.

INGRID : Zo klonk het wel.

NATALIE : Ik ben je moeder, Ingrid! Een moeder is altijd bezorgd om haar kinderen. De binding van een moeder met haar kind, is een oerkracht. Dat zal je later, als je ooit zelf moeder wordt, nog wel ondervinden.

INGRID : Later. *(gniffelt)*

NATALIE : Ik kan het je nu wel uitleggen. Maar de theorie klinkt vreselijk ingewikkeld, terwijl het later, op rijpere leeftijd, duidelijk en vanzelfsprekend wordt. In ieder geval, voel je door mij nooit verwaarloosd.

Voor jou ben ik er altijd. Einde van de preek. Ik ga de kleerkast verder leegmaken. Dan kan je pa ze subiet insmeren.

INGRID : Kan ik Danny even bellen?

NATALIE : Ja, maar hou het kort, er...

INGRID : ... kunnen klanten bellen. Ik weet het.

(Natalie af, ontdekt tijdens het leegmaken van de kast, dat de kleerkastrails vuil zijn en neemt ze er uitt.)

INGRID : *(telefoneert, frutselt met voodoo-pop en -spelden)* Hoi! It's me! Ma is nog chagrijniger nu. En ik zit alleen in de oppositie, want sedert gisteren danst pa met plezier naar haar pijpen. 't Is hier een zotspel. Ik hou het niet meer uit, Danny. We moeten er wat aan doen. Je helpt me toch, hè?... Nee, ik wil haar alleen maar doen verschieten. *(prikt in het achterwerk van de pop; Natalie grijpt naar haar achterwerk en roept "Ouch!")* Het zal een donderslag bij heldere hemel zijn. Ze gelooft, dat mijn ovulaties nog jaren in Tampax zullen terechtkomen. Geen haar op haar hoofd, dat er aan denkt, dat ik in verwachting zou kunnen geraken. *(prikt op de kop van de pop; Natalie krijgt hoofdpijn)* Nee, ik heb nog niks gezegd. Maar je mag al komen. Tegen de tijd dat je hier bent, heb ik het er uitgeflapt... Je hoeft niet bang te zijn. Als ze jou één haar durft te krenken, maak ik tamtam en werk ik op haar zenuwen tot ze er van flauwvalt... *(prikt in de pop, Natalie valt in zwijm op het bed)* Dat kan ze mij niet kwalijk nemen. Aanstaande moeders hebben nu eenmaal gekke bevliegingen. Vooral als ze nog maar pas zwanger zijn... Nee, ik moet geen kussen onder mijn rok steken. *(peutert met naald in buik van de pop – langzaam zwelt Natalie's buik op¹)* De buik begint pas dikker te worden drie maanden na het accident. Bij sommigen zie je het dan al. Maar bij de meeste gaat het pas in de vierde maand bol staan. Het echte tonnetje komt er in de vijfde maand. En van

---

¹ Het bed is een prima schuilplaats om pomp en ballon te camoufleren

dan af stulpt het uit en bolt het op tot je met de moeder kan rollen... Ja, als we ons complot zo lang moeten volhouden, moet ik er een kussen onder steken. Maar zo ver laat ik het niet komen, want dan pleeg ik abortus. *(prikt in de pop; Natalie's buik ontploft; Robert op met product tegen houtworm)* Ja, als je binnenkomt mag je je liefje kussen... Nee! Niet op z'n Frans! Zoiets doe je toch niet in het bijzijn van je toekomstige schoonouders! Hou het netjes. Kom binnen, zeg beleefd een goeiedag en...

ROBERT : Sedert wanneer mag jij ma's klanten verder helpen? Natalie! *(stevent naar de slaapkamer, Natalie is inmiddels op handen en voeten uit bed geraakt)*

INGRID : *(telefoneert)* Wacht even.

ROBERT : Ingrid bedient je klanten. Waarom mag ik dat dan niet?

NATALIE : Ingrid doet dat niet en jij kan dat niet. Wat jij mag en hopelijk wel kan, is de kast behandelen. Nu! En was tegelijk die rails af. Die zijn smerig.

ROBERT : *(gehoorzaamt)* Ingrid doet het wel!

NATALIE : Luister Robert, ik heb krampen gehad, hoofdpijn, buikpijn, en een vreselijke droom. 't Is dus niet het moment om te komen teuten.

ROBERT : Je laat haar toch niet doen? Dat kind heeft geen ervaring! Ze maakt onze zaak kapot!

NATALIE : 'Mijn' zaak! En daar bemoei jij je niet mee! Het enige dat jij mag doen is: koken, kuisen, de plantjes water geven, afwassen. Met andere woorden: compatibel zijn met wat ik wil. Ik heb mijn grenzen verlegd. Het wordt tijd, dat jij de jouwe ook verlegd. Van nu af aan heb jij hier maar één werkterrein: de keuken! *(pakt pot en borstel af, zet die in de kleerkast en sleurt Robert naar de keuken)*

ROBERT : Ja maar, de kast!

NATALIE : Dat laat ik Ingrid wel doen. Jij gaat kip met appelmoes klaarmaken. Ik heb honger. *(Robert en Natalie af in keuken)*

INGRID : *(telefoneert)* Ben je er nog?... Er zit weer een vlieg aan de lamp... Nee, ik heb nog niks gezegd, maar ga het direct doen. Ze zijn nu allebei thuis. Maak dat je hier bent! *(haakt in)*

NATALIE : *(op)* Heb jij met een van mijn klanten gebeld?

INGRID : Nee, alleen met Danny. Hij komt seffens.

NATALIE : Goed. Ik zou Hera namelijk nog eens een paar vraagjes willen stellen.

INGRID : Hij komt niet orakelen. Hij komt iets bekennen.

ROBERT : *(steekt kop binnen)* Moet dat nu echt, Natalie? Ik voel me zielig. Ik zou willen wenen.

NATALIE : Maak dan uiensoep. *(Robert af)* Ik ben die labbekak zo beu als koude pap. Ofwel hangt hij de betweter uit, ofwel dreint hij als een peuter die zijn karamelleke niet open krijgt. Ik krijg het op mijn zenuwen van die vent.

INGRID : Die 'vent' is wel mijn pa.

NATALIE : Juist. Je mag dus van geluk spreken, dat je tenminste een bekwame moeder hebt.

INGRID : Bekwaam. Ja. Maar moeder?

NATALIE : Denk je, dat je geadopteerd bent?

INGRID : Dat niet. Maar ik zal mijn kind zeker meer liefde geven.

NATALIE : Heeft de juffrouw klachten?

INGRID : Nee, dat is een hint. Snap je dat dan niet?

NATALIE : Luister meisje. Subtiele hints werken bij mij niet meer. Duidelijke hints ook niet. Vanzelfsprekende ook niet. Dus, zeg het gewoon!

ROBERT : *(steekt kop binnen)* Natalieke...

NATALIE : Jij moet je teut houden! En zorgen dat hier binnen de tien minuten eten op tafel staat! Ingerukt! En als je nog één keer komt zagen, maak ik je ketting korter.

ROBERT : *(op met de klerkastrails en een gietertje, zet enkele stappen in de living, dan merkt men dat hij een hondenketting om de hals heeft)* Ja maar, de rails zijn proper. Waar moet ik ze laten? En 'k moest de plantjes water geven. Maar ik kan er nu niet aan.

INGRID : Ik geloof mijn ogen niet! Ma! Jij bent een feeks!

NATALIE : *(lacht schamper)* In iedere vrouw schuilt een feeks. Volgens de wetten van goed fatsoen moeten we die feeks onderdrukken. Maar die wetten, net als alle andere, zijn door mannen gemaakt. De paus, de koning, de Bagwan, Napoleon, Marx. Met onderdanige vrouwtjes doen ze immers wat ze willen. Maar wat gebeurt er met brave en nobele zielen? Kijk maar eens in de Bijbel. Zij worden getreiterd, vervolgd, gemarteld. En de slechterikken leiden een zorgeloos, weelderig leventje. Noem me een feeks als je wil, maar ik wil geen martelares meer zijn.

INGRID : Daarom hoef je pa niet te ketenen! Maak hem los!

NATALIE : Ik denk er niet aan.

ROBERT : Ik ben niet graag een hond.

NATALIE : Als je in de keuken blijft, voel je daar niks van. Geef hier die rails. En nu ingerukt. Eten maken! De plantjes zal ik wel gieten. *(zet gietertje en*

rails op een voor later strategische plaats) En jij jongedame, gaat huiswerk maken. En zet er wat achter, want je moet onze kleerkast nog behandelen.

INGRID : (*verontwaardigd*) Ik?!

NATALIE : Ja, jij! Ik ben voortaan niet de enige meer, die consequenties draagt van een klungel van een vent. Ik ga naar de bank. (*neemt cheque*) Als de telefoon gaat, laten rinkelen. Sandra's Helpdesk is mijn business.

INGRID : Wacht! Ik moet nog iets zeggen.

NATALIE : Dat doe je dan straks maar. De bank is vanavond maar tot 7 uur open.

(*Robert af. De bel gaat*)

INGRID : Fuck! Daar is Danny al!

NATALIE : Ik laat hem in het buitengaan wel binnen. Vergeet niet dat je nog werk hebt: huiswerk en schilderwerk. (*af*)

INGRID : Maak je maar niet ongerust. Bitch! Er zal huiswerk gemaakt worden! In jouw slaapkamer! Tot ik in verwachting ben. En dan kan je de pot op. Dan trouw ik met Danny.

DANNY : (*op*) Dag schatje! (*wil Ingrid kussen*)

INGRID : Nu niet, kieken! Er is niemand!

DANNY : Mocht ik je niet kussen als we alleen zijn?

INGRID : Nee! Euh... ja. Seffens.

DANNY : Als je pa en ma er zijn.

INGRID : Nee. Als we aan 't vrijen zijn.

DANNY : *(krijgt haast een hartaanval van verbazing)* Vrijen? Wij?

INGRID : Ik ben van gedacht veranderd. Ik wil echt zwanger zijn. Ik wil hier weg.

DANNY : Wat zou je denken van 't vreemdelingenlegioen?

INGRID : Ik dacht aan samen een gezinnetje stichten. Jij en ik. Als je wil, kunnen we er meteen aan beginnen. Hiernaast, in de slaapkamer.

DANNY : Ik heb geen condoom bij.

INGRID : Dat heb je niet nodig, kwiebel. Kom. *(troont Danny mee naar de slaapkamer)* Ik weet wel niet hoe ik er moet aan beginnen. Jij?

DANNY : Ik heb er al heel veel... over gelezen.

INGRID : OK. Begin er dan maar aan.

DANNY : Euh... hoe wil je het?

INGRID : Ja zeg! Ik weet niet wat er op het menu staat, hoor. Doe maar "bien cuit".

DANNY : OK... Trek jij je kleren eerst uit? Of moet ik beginnen.

INGRID : Kleren uit? Oh shit! Ik heb geen proper ondergoed aan. Een momentje. Ik ben direct terug. *(af naar haar slaapkamer)*

(Danny toetst een nummer in op zijn GSM. In de living gaat de telefoon. Robert behoedzaam op; kan vanwege de ketting de telefoon ternauwernood oppakken.)

ROBERT : Met de assistent van Sandra's Helpdesk. Wat kan ik voor je doen?

DANNY : Ze wil zwanger worden! Wat moet ik nu doen?

ROBERT : Er aan beginnen, hè makker!

DANNY : Moet ik me uitkleden?

ROBERT : Dat zou toch het meest praktische zijn, ja.

DANNY : *(begint zich uit te kleden)* Maar, ik weet nog niet of ze me graag ziet.

ROBERT : Natuurlijk ziet ze je graag. Je denkt toch niet, dat een vrouw wil rollebollen als ze je niet graag ziet. Mijn vrouw zou ook nooit uit de kleren gegaan zijn als ze me niet graag zag. En dat was destijds een Frigolite koelbox. Verboden aan te raken. Tot haar blauwe kijkers begonnen te glanzen. Ze droeg die dag een donkerblauwe blouse met twee rijen witte knoopjes. *(nostalgische zucht)* Je raadt nooit wie de knoopjes los maakte.

DANNY : Jij?

ROBERT : Nee kieken! Zij! We liepen die dag door de bossen van de baron. Hand in hand. Af en toe stal ik een kusje. Voorzichtig. Het struikgewas werd dichter en we vonden een vierkante metertje gras om uit te rusten. Ze had het warm, zei ze, en knoopte haar bloesje los. Jongen! Wat ze toen liet zien!

DANNY : *(gretig)* Wat liet ze zien?

ROBERT : Hartstocht, temperament. 't Was een adembenemende, onstuimige furie... Dat is ze nog. Maar dan letterlijk. Ik ga er aan kapot.

DANNY : Houdt ze niet meer van je?

ROBERT : Ik denk het niet.

DANNY : En zie jij haar nog graag?

ROBERT : Ik vind haar nog altijd een prachtvrouw. Ik zou haar weer in mijn armen willen nemen, haar kussen, met haar vrijen...

DANNY : Waarom doe je dat dan niet?

ROBERT : Heb jij al eens met een stekelvarken gevrijd? Daar kom je geschandaliseerd uit! Daarbij, als ze naar me kijkt, krimp ik helemaal ineen. En wat doe je dan met zo'n Bonzaaike, hè?

DANNY : Waarom neem je haar eens niet mee uit eten? Een idyllisch restaurant, kaarslicht, stemmige achtergrondmuziek, aperitiefje, een flesje wijn. En als je slim bent, reserveer je voor die avond stiekem een hotelkamer. Na zo'n avondje is jullie relatie er gegarandeerd gezonder op geworden.

ROBERT : En wie gaat dat betalen? De ziekenkas?

DANNY : Nee, die niet, denk ik. Maar misschien je werkgeefster? In jullie branche zijn de kosten van zo'n versiertoeur toch in zekere zin researchkosten.

ROBERT : Hm. Daar moet er nog eens over nadenken. In ieder geval, bedankt. Als ik iets voor je kan doen, bel gerust. Sandra's Helpdesk staat altijd voor je klaar. *(haakt in)*

(Ingrid op, gaat naar de slaapkamer. Robert snel af. Danny staat in onderbroek)

DANNY : Ik ben er klaar voor, lieveling.

INGRID : Ik ben een beetje bang. Maar wel blij dat je dit wil doen. *(laat zich omhelzen)* Au!

DANNY : Oeps! Heb ik je te stevig vastgepakt?

INGRID : Nee. Maar als je je nog eens scheert, wil je dan wat dichterbij het scheerapparaat gaan staan?

DANNY : Sorry. Als ik geweten had dat we zo close gingen zijn, had ik dat zeker gedaan.

INGRID : Dan zal ik me nu maar uitkleden, zeker?

DANNY : Zal ik helpen?

INGRID : Ja, maar niet kietelen. Daar kan ik niet tegen.

DANNY : *(terwijl hij Ingrids bloesje losmaakt)* Ik zie je graag, Ingrid.

INGRID : Ik vind jou een geweldige knul, Danny!

(Natalie op met geld. Zingt opgewekt "money, money, money, it's so funny")

INGRID : Shit! Ma is daar! En jij hebt niks aan. In de kleerkast! Snell!

(Natalie wil het geld in de livingkast leggen, bedenkt zich, gaat dan zingend naar de slaapkamer. Inmiddels probeert Ingrid Danny in de kleerkast te verbergen, maar krijgt de kast niet tijdig dicht.)

NATALIE : *(op in slaapkamer)* Wat doen jullie hier?!

INGRID : Euh... Danny was zo vriendelijk de kast te willen behandelen tegen de memel.

NATALIE : Hij heeft geen kleren aan!

DANNY : *(kijkt onnozel-verwonderd naar zijn "outfit")* Stoute beestjes!

(Tv-generiek kondigt het einde van een episode aan. Spots op toneel uit, spots op Lucas en Johanna aan. Lucas ligt plat van 't lachen. Johanna kijkt sip.)

LUCAS : Amai! 't Is lang geleden, dat ik me nog zo geamuseerd heb.

JOHANNA : 't Is lulkoek. Vrouwen zijn niet zo wreed.

LUCAS : Oh nee? Moet je de krant maar eens lezen. Vrouw sluit man maandenlang op in kelder. Vrouw castreert echtgenoot. Vrouw van

overledene had piranhas in zwembad gezet. 't Zijn allemaal geen engeltjes... zoals jij. *(wil Johanna zoenen)*

JOHANNA : Je moet niet komen flikflooien. Je hebt me beledigd.

TV-STEM : En zo, dames en heren, is het einde van het verhaal in zicht. Maar de ontknoping kan nog twee kanten op en u beslist. Wie brengt Natalie uiteindelijk tot betere gedachten? Brengt haar dochter haar tot bezinning? Druk dan op 1. Of maakt haar man alles goed? Druk dan op 2. U krijgt twee minuten bedenktijd. *(generiekje)*

JOHANNA : Laat de dochter het maar oplossen. Een vent kent daar toch niks van.

LUCAS : Wel godverdomme! Ik doe al de hele tijd mijn best om het weer goed te maken. Ik geef je gelijk, doe wat je zegt, verontschuldig me. En nog zit het er tegen! Je bent een onredelijk schepsel, weet je! Van 's morgens tot 's avonds dans ik naar je pijpen, 'k spreek je nooit tegen; 'k ben diplomatisch, beleefd, galant. Maar voor madame is het nooit goed. Eigenlijk verdien je zo'n vent als ik niet, begot!

JOHANNA : Ik verdien ook geen migraine. Maar 'k heb het wel.

LUCAS : Weet je wat? We gaan de rollen hier ook eens omkeren. Ik laat ook niet meer met me sollen, maar zeg en doe wat ik wil. En jij kan de pot op. *(legt de voeten op de salontafel)* Vanaf nu is dat geen salontafel, maar een voetbank. En niet de dochter, maar de man gaat de zaak oplossen. *(drukt op twee)* Nah!

JOHANNA : Je doet maar. Wie laatst lacht...

LUCAS : ...is traag van begrip.

(Spots op Lucas en Johanna uit, spots op het podium aan.)

NATALIE : Stoute beestjes, hè? Ben jij altijd zo onnozel? Of heb je een blond moment? Geef maar toe, je wou met haar naar bed!

INGRID : Nee. Ik wou met hem naar bed.

NATALIE : Ach zo! De jongedame wou experimenteren. Wel, dat gaat niet door. Want ten eerste: daar ben je nog te jong voor. Ten tweede: dat is mijn bed. En ten derde: als je het dan toch wil doen, doe het met een viriel exemplaar en niet met zo'n mottenbol.

DANNY : Motten? Ik dacht dat het memel was!

NATALIE : Nee, 't waren konijnen. Keutel! En trek in godsnaam je kleren weer aan. Die bavarois buik is niet om aan te zien. *(Danny kleedt zich aan)* En jij, frivole framboos, naar je kamer. Studeren. Als je later met een fatsoenlijk curriculum vitae voor de dag wil komen, moet je dit jaar op z'n minst grote onderscheiding halen. Voor seksuele experimenten heb je aan de universiteit nog kans genoeg.

INGRID : Zoals je wil... oma.

NATALIE : *(terwijl ze naar de living gaat)* Je beseft het nu nog niet, maar aan de universiteit kan je niet alleen... Wat zei je daar?

INGRID : Zoals je wil, oma.

NATALIE : Wil je daar iets mee zeggen?

INGRID : Alleen maar dat van die bavarois en deze framboos een roze puddinkje op komst is.

NATALIE : *(perplex)* Een roze puddinkje? *(kijkt vragend naar Danny)*

DANNY : *(zingt)* "Wie zal er ons kindeke douwen en doet het zijn moederke niet".

NATALIE : Onnozel kieken! Kon je de pil niet pakken? 'k Heb je toch voorlichting gegeven! En jij, Roger Rabbit, nooit van condooms gehoord? Van zaaddodende pasta? Van uitstappen in Berchem? Of dacht je, dat je mijn dochter kon krijgen door haar vol te stoppen? Vergeet het maar! Mijn dochter moet nog minstens vier jaar naar de universiteit. Die is nog niet vogelvrij.

INGRID : Maar wel in verwachting. En 't is geen accidentje. Danny en ik willen een kindje.

NATALIE : En wie gaat dat spul grootbrengen? Jij moet nog studeren. En hij gaat werken. Hoop ik toch. Wat doe jij voor de kost?

DANNY : Ik studeer al tien jaar rechten. En volgende jaar word ik cafébaas. Ik heb politieke ambities.

NATALIE : Zie je wel! Jullie kunnen de kleine niet bijhouden. Zelfs niet onderhouden. En bij mij moet je er niet mee aankomen. Ik speel geen babysit. 'k Ben pas begonnen aan een eigen leven. Dat laat ik niet overhoop krijsen door zo'n framboise hybride. *(gaat naar de living, Danny en Ingrid volgen haar)* Hier komt geen kleine in huis. Die zwangerschap gaat niet door. Daar zal ik wel voor zorgen! *(grijpt de Voodoo-pop, roept)* Kung!

INGRID: Nee, ma! Nee!

(Natalie ploft een naald in de pop. Ingrid slaakt een kreet.)

DANNY : Ga je nu al bevallen?

ROBERT : *(op met gebakken kip)* De kip is klaar. Wat gebeurt hier?

NATALIE : Kung! *(ploft een naald in de voodoo-pop)*

INGRID : *(gilt, dan angstig tot Robert)* Pa! Ik heb gezegd dat ik in verwachting ben en nu is ma via die betoverde Schanul in mijn buik aan 't koteren. Ze wil mijn kindje vermoorden.

NATALIE : Kung! *(ploft naald in de voodooop, Ingrid kermt en kronkelt van pijn)*

ROBERT : *(zet de kip neer)* Natalie hou daar mee op! *(wil naar Natalie gaan maar geraakt er niet vanwege de ketting)*

NATALIE : *(boosaardig)* Het moet er uit. Ik wil geen gebleir in huis. En jij houdt me niet tegen. Nooit meer! Kung! Kung! Kung! *(Ingrid rolt over de vloer van pijn)*

ROBERT : Hou op! Je doet haar pijn! Zie je dat dan niet? Wild wijf! Hou op, zeg ik je! Hou op!

(Natalie gaat door. Robert wordt woedend. Een groene spot doet hem op de Hulk lijken. Tegelijk met zijn woede nemen zijn krachten toe. Zijn hemd (van papier?) scheurt open. Als een Hercules breekt hij zijn 'ketenen' en gaat dan onheilspellend, dreigend, buiten Natalie's gezichtsveld, naar haar toe. Hij geeft de indruk dat hij haar wil wurgen. Dan pakt hij de naald af.)

ROBERT : Kung! *(prikt met de naald in Natalie's achterwerk, Natalie gilt)*

NATALIE : Smeerlap!

ROBERT : Teef!

NATALIE : Geef die naald terug!

ROBERT : *(houdt de naald dreigend voor zich uit)* Kom ze pakken als je durft.

(Even staan ze als kemphanen tegenover mekaar. Dan grist Natalie de voodooop van de tafel, houdt die als een schild voor zich uit, chargeert

met een strijdkreet naar Robert en prikt de pop op de naald. Ingrid krijgt en valt in zwijm.)

DANNY : Ingrid! Schatje! Gaat het?

ROBERT : *(trekt de naald uit de pop)* Nu is het genoeg geweest!

NATALIE : Ik laat me niet intimideren. Zeker door jou niet! Geef die naald terug.

ROBERT : Ik zei: genoeg!

(Robert legt de naald buiten Natalie's bereik, pakt de voodoo-pop en slaat er mee om Natalie's oren. Natalie en Robert vechten. Tijdens dat gevecht...)

DANNY : Schatje. Zeg eens iets. Zeg asjeblieft wat ik moet doen. Ik weet niet wat ik moet doen. Ben je nog in verwachting? Wil je naar de kliniek? Shit! Wat moet ik nu doen?

(Danny belt met zijn GSM. De telefoon rinkelt. Natalie wil de telefoon opnemen.)

ROBERT : Nee! Jij beantwoordt geen telefoons meer.

NATALIE : Oh nee! Dat zullen we dan wel eens zien.

(Natalie worstelt zich een weg naar de telefoon. Robert grijpt haar in haar middel en plant haar met haar achterwerk in de plantenbak. Dan rijdt hij de bak naar de telefoon. Natalie doet moeite om uit de bak te komen, maar Robert duwt haar telkens terug. Robert neemt de telefoon op. Inmiddels komt Ingrid bij)

NATALIE : *(schreeuwt)* Met Sandra van Sandra's Helpdesk! Wat kan ik voor je doen?

ROBERT : Teut dicht! *(giet met het gietertje een geut water over Natalie)*

DANNY : Wablief?

ROBERT : Dat was niet tegen u.

DANNY : Met Sandra's Helpdesk?

ROBERT : Ja. Maar 't is Roberts Helpdesk nu. Sandra is afgevloed. (*giet ostentatief een flinke geut over Natalie's kop*) Wat kan ik voor je doen?

DANNY : Mijn lief ligt op de grond. Wat moet ik nu doen?

ROBERT : Afblijven, laten liggen en gaan lopen. Raak haar niet aan, of je zit in de miserie. Met vrouwen haal je niks dan ongemakken in huis: gezaag, ruzie, onbegrip, irriGatie

NATALIE : (verbetert) IrriTatie!

ROBERT : Nee, irriGatie, m'n "Floemeke". (*giet water over Natalie, telefoneert dan verder*) 'k Zal eens vertellen wat ik er allemaal mee meegemaakt heb. Dan zal je er wel afblijven.

DANNY : Ja, maar wacht even. Er zit een rare echo in het toestel.

ROBERT : Ja, bij mij ook.

INGRID : Da's geen echo. Jullie zijn naar mekaar aan 't bellen, kiekens!

DANNY : (*kijkt naar Robert*) Hallo! Ben jij Sandra's Helpdesk?

ROBERT : Nee, Robert's Helpdesk.

DANNY : Hoe kan dat?

INGRID : Sandra's Helpdesk is ma's winkel. Ze is ermee begonnen nadat Hera gezegd had, dat ze haar verbale talenten moest ontplooiën. Sedertdien is het hier doffe ellende.

ROBERT : Maar 't brengt wel goed op.

INGRID : Kan zijn! Maar geld maakt niet gelukkig. Lief zijn voor mekaar, dat maakt gelukkig. Dat is de basis van een blij en onbekommerd leven.

ROBERT : Onbekommerd? Met een 17-jarige dochter die zwanger is?

INGRID : Ik ben niet zwanger. 'k Heb dat verzonnen. Om ma een psychologische bolwassing te geven.

ROBERT : Dat bolletje zal ik wel wassen. *(Natalie heeft inmiddels de kleerkastrails kunnen pakken en gebruikt ze als skistokken om met haar "tobbe" naar de tafel te roeien. Met behulp van de tafel hijst ze zich uit de plantenbak.)* Hé! Hier jij!

(Robert probeert Natalie te grijpen, maar ze kan zich verschansen. Inmiddels...)

INGRID : Dat kan zo niet verder. Danny. Je moet de goden terug oproepen. 't Is allemaal hun schuld. Zij moeten het dan maar oplossen ook.

DANNY : Nu? Ik heb geen ossenknoen.

INGRID : Een klein orakeltje dan. *(zet de gebakken kip op tafel)* Met kippenbeentjes.

DANNY : Dat is een hele kip.

INGRID : We eten het vlees er af en dan hebben we knoken. *(eet van de kip)*

DANNY : Ja zeg, Ingrid, als ik je zo zie eten krijg ik honger, hoor.

(Danny en Ingrid knabbelen de kippenboutjes af. Muziek: De clash der Titanen)

NATALIE : *(werpt voorwerpen naar Robert)* Laat me gerust! Smeerlap! Sadist! Ik haat je!

ROBERT : Roep en tier zoveel je wil, maar afkoelen zal je! *(kiept de volledige inhoud van het gietertje in haar richting)*

NATALIE : *(grijpt kleerkastrail, kegelt er strijdlustig een voorwerp mee op de grond en bedreigt Robert)* Als je denkt dat ik me zo maar laat doen, heb je 't mis, barbaar!

ROBERT : *(neemt een stoel als schild)* Kom maar op, Amazone!

NATALIE : 't Wordt jouw kop of de mijne.

(Robert kiept snel de kip op de tafel, zet de kookpot op zijn kop en houdt zich klaar voor de aanval. Inmiddels zijn de kippenbeentjes afgeknabbeld en is Danny er over aan 't hokuspokussen. We horen het geluid van een modem)

ROBERT : Wat is dat?

INGRID : Danny maakt verbinding met de goden.

DANNY : Ik geraak niet binnen. Die beentjes zijn te dun. Dat is amper 28 K. Met zo'n dunne pijpjes kan ik geen ADSL-verbinding maken, hoor. *(zoemt voor een trance)* Aarde aan Zeus, Aarde aan Zeus. Connecting. *(we horen het geluid van een modem, daarna een ruistoon)* Het DTR-sigitaal valt weg. Ik denk, dat ik een initialisatiestring tekort heb.

ROBERT : Wacht even. Als we dat beentje nu eens met het botkommetje naar boven leggen en we prikken in het brandpunt van dat parabooltje een antenneke. *(prikt voofoonaald in het kippenbeentje)* Dan hebben we een schotelantenne. Voilà. Dat moet ontvangst geven. Probeer nu nog eens.

NATALIE : Ik dacht dat jij niet geloofde in het paranormale?

ROBERT : In uitzichtloze situaties neemt iedereen zijn toevlucht tot hogere krachten. Ik wil desnoods te voet naar Scherpenheuvel, kaarsen in mijn

oren steken, aan een klagmuur gaan janken of drakenbloed drinken. Maar zo kan het niet verder. *(tot Danny)* Vooruit, maak verbinding met dat godenweb. Alle raad is welkom.

NATALIE : Jij geloofde toch niet in die goden?

ROBERT : Nu je van de duivel bezeten bent wel.

NATALIE : Ik dacht, dat jij nooit raad aanvaardde.

ROBERT : Wat jij denkt, vrouw, is een brouwsel in jouw hersenpan, met jouw ingrediënten. Als je de waarheid wil weten, vraag er dan in 't vervolg naar, in plaats van je eigen heksendranken te stoken. *(tot Danny)* Komaan, surfen! Www, dot, amazone, dot, com.

DANNY : *(geluid van een modemverbinding)* Aarde aan Zeus, aarde aan Zeus, come in! 't Is dringend. Mayday, mayday! 't Is voor huwelijksproblemen.

(Spots op Johanna en Lucas. Danny playbackt hun woorden, als zijnde Zeus' en Hera's' uitspraken. Eventuele geluidsversterking verhoogt het effect.)

LUCAS : Heb jij al een huwelijk zonder problemen geweten, kameraad? 't Battert overal. En weet je waarom? Omdat vrouwen altijd gelijk willen hebben.

NATALIE : Dat is niet waar! *(Johanna mept Lucas om de oren)*

JOHANNA : Als een vrouw ongelijk heeft, durft ze dat toegeven. Maar mannen geven nooit toe. Bij het kleinste meningsverschil gaan ze ofwel als een dreigende beer op hun achterste poten staan, ofwel gaan ze in hun hol zitten mokken.

NATALIE : En probeer dan met zo'n Grizzly maar eens een compromis te sluiten.

ROBERT : Pardon! Hier staat madame Grizzly op haar achterste poten. Ze gromt, brult en valt aan.

JOHANNA : Eigen schuld. Je had haar maar met meer respect moeten behandelen.

LUCAS : Waarom willen vrouwen altijd respect? Als het goed is, is het goed. Dan moeten we toch niks zeggen?

NATALIE : Zwijgen als het goed gaat en morren als het slecht gaat, is wel een zielige bedoening, hoor? Waarom eens niet gezellig met de vrouw over koetjes en kalfjes praten?

ROBERT : Wat krijgen we nu? Madame is op gezelligheid uit? Ik dacht dat jij je goed voelde met je status van "fuck-you-all".

NATALIE : De macht en het geld gaven voldoening, ja. Maar het elementaire ontbrak. 'k Kon niet meer lachen, miste... genegenheid.

LUCAS : Komaan Trezebees. Je bent een serpent van een wijf en dan zou je willen dat je op de handen gedragen word.

JOHANNA : Toen ze een voorbeeldige huisvrouw was, kreeg ze ook geen genegenheid. Eenmaal getrouwd vinden mannen romantiek immers overbodig. Dan is aaien en kussen ofwel een afdoend voorspel ofwel melig liflaffen (strooplikken).

LUCAS : Ik kus je toch nog?

JOHANNA : Als je baas mag zijn over de afstandsbediening wel. Maar als ik wil kiezen, noem je me een feeks.

LUCAS : Jij kiepte water over mijn kop.

JOHANNA : Omdat jij je goesting deed.

LUCAS : Je mocht van mij kiezen, maar je wou niet.

JOHANNA : De tweede keer wel, maar de eerste keer niet.

LUCAS : En dus was je koppig.

JOHANNA : Ik laat niet met me sollen.

LUCAS : Ik ook niet.

JOHANNA : Doe die voeten van tafel.

LUCAS : Ik denk er niet aan.

JOHANNA : Pedante vent!

LUCAS : Stijfkop!

INGRID : Fuck you, stelletje hufters! (*zwiept de kippenbeentjes van de tafel*) We roepen jullie hulp in om de vrede te herstellen en jullie zijn zelf een koppel kemphanen! Kunnen jullie niet lief zijn voor mekaar? Houden jullie dan niet van mekaar?

DANNY : De verbinding is verbroken.

NATALIE : Maar de boodschap is wel doorgekomen.

ROBERT : Welke boodschap?

NATALIE : Dat ruzies stom zijn. Het zijn machtsspelletjes. En macht kan een overwinning zijn, maar het maakt niet gelukkig.

INGRID : Wat maakt dan wel gelukkig, ma?

NATALIE : Als je jezelf mag zijn en gewaardeerd wordt voor wat je bent. Dan glimlach je, je zingt en automatisch ga je liefde geven. En als je dan spontaan en ongedwongen liefde terugkrijgt, dat is gelukkig zijn.

ROBERT : Zoals in het spreekwoord: “daar alleen kan... “ Shit, hoe was het nu weer. Mijn grootmoeder zei het zo dikwijls: “daar alleen...” ’t Ging over liefde en samen wonen. Verdomme, ik kan er niet opkomen.

NATALIE : Daar alleen kan liefde wonen, daar alleen is ’t leven zoet, waar men stil en ongedwongen alles voor elkander doet.

ROBERT : Tot zover de theorie. Hoe brengen we dat in praktijk?

NATALIE : Wat zou je er van denken als ik voor jou eens spek met eieren ging bakken?

ROBERT : Krokant spek en smeuiġe eieren? Natalie, dat is het beste idee dat je in maanden gehad hebt. Dan zal ik, terwijl jij je fantastische kookkunst tentoonspreidt, de memel naar de verdoemenis helpen, met een mooie, egale, artistieke laag Roxasect.

(Natalie glimlachend af naar keuken. Robert fluitend naar de slaapkamer)

DANNY : Nu moeten we geen kindje meer maken, zeker?

INGRID : Ik denk, dat het nu met ma en pa zo ook in orde komt. Bedankt voor je hulp, Danny. Je bent een schat. *(geeft Danny een zoen)* Ik bel je nog.

DANNY : Morgen?

INGRID : Meteen als ik wakker ben. *(laat Danny uit, daarna af naar haar slaapkamer)*

JOHANNA : Nog een biertje?... Schat?

LUCAS : Graag. Maar blijf nog even zitten. Het stuk is bijna gedaan.

JOHANNA : Ach, de jongelui zijn weg, de vrouw is in de keuken en de man is de kast aan ’t behandelen. Er valt nu niks meer te beleven. We kunnen het

heel wat gezelliger hebben, met een muziekje en een drankje... in onze slaapkamer. *(af)*

LUCAS : *(enthousiast)* Muziek. Drank. Slaapkamer? Yes! *(roept Robert)* Hé! *(Robert kijkt op)* Vergeet het plafond niet te schilderen! *(knipoogt, af)*

(muziek)

MAMA RUMBA : *(op vanuit de zaal met grote boodschappentas)* 't Is nog nie gedaan nie, 't is nog nie gedaan, nie! *(tot een toeschouwer)* Jij je goed amuseer, nie? Es jouw frouw ook ne heks? Ja, ja *(of "oh jawel")* alle vrouw heb gif in de lijf. Ze sijn soms barbaars, nie waar nie, mijnheer? Maar liefde neutraliseer da gif. Alleen es de liefde somtijds nogal zwakkies, moet se bemoedig wor. Somtijds kan mijnheer dat, maar somtijds is potiger kracht nodig. Zoals voodoo. *(danst voodooans, neemt dan twee voodoo poppen uit de tas, zegt tot de ene pop)* As jij gelukkig sijt, sie jij er tien jaar jeugdiger uit, Natalie. *(Tot de andere pop)* Je sijt een tiptop kerel, Robert. Kung! *(prikt naald door de twee poppen)*

(Natalie en Robert op)

NATALIE : Vergeef me, Robert. Ik ben een feeks geweest maar ik zie je nog altijd graag.

ROBERT : Ik hou ook nog altijd van jou, meisje.

(Natalie en Robert omhelzen elkaar)

MAMA RUMBA : *(neemt nog twee poppen uit de tas, tot de ene pop)* Jij heb Ingrid nog nie geseg nie, dat jij haar bemin. *(tot andere pop)* Diep in je hart zie je hem gaarn. Doe open die deur van da hartie. Seg het hem. Kung!

(Danny en Ingrid op)

INGRID : Danny!

DANNY : Ingrid!

INGRID : Ik hou van je.

DANNY : Echt?

INGRID : Kom hier, schat van een jongen!

(Ingrid en Danny omhelzen elkaar)

MAMA RUMBA : *(neemt nog twee poppen uit de tas, tot de ene pop)* Da is mij gebod, jij sal mekaar liefheb. Johanna. Vijftiende hoofstuk, 11de vers. *(tot de andere pop)* Jij sal je naast bemin as jouself, Lucas. Tiende hoofstuk 27ste vers. Kung!

(Lucas en Johanna vrijend op)

LUCAS : Ik zie je zo graag Johanna!

JOHANNA : Ik jou ook, Lucas!

MAMA RUMBA : *(neemt nog twee poppen uit de tas, grijnst)* Kung!

(We horen stemmen zeggen: "You are a great guy, Bush." "I like you too, Sadam" Dit laatste kan uiteraard geactualiseerd worden of aangepast aan een plaatselijke situatie)

EINDE